

DE STER

Juni 1978
78e Jaargang, Nummer 6

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight.

Adviseurs: Gordon B. Hinckley, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. **Redacteur kerkelijke tijdschriften:** Dean L. Larsen.

Internationale redactie: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling.

Redactie De Ster: George Ph. M. Kraanen, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Correspondenten: Ring Utrecht Nederland: J. Thiel. Ring Den Haag Nederland: F. W. Collé-Sirach. Zendingsgebied Amsterdam Nederland: Zendingsgebied België Antwerpen: D. Taselaar.

Inhoudsopgave

Eenheid in het huwelijk, <i>Spencer W. Kimball</i>	1
Als u een ander huwelijk wilt krijgen moet uzelf een ander mens worden, <i>Afton J. Day</i>	6
Als je bereid bent de prijs ervoor te betalen, <i>Lynn Del Mar</i>	11
Het inzicht van een moeder, <i>Barbara B. Smith</i>	14
Ik heb een vraag, <i>Steve F. Gilliland</i>	16
Een monument voor de vrouw, <i>Moana Bennett</i>	17
De vrijgezellenjaren: Een doffe ellende, of mooi meegenomen?, <i>Anne G. Osborn</i>	19
Op reis met een profeet vol zendingsgeest, <i>James O. Mason</i>	22
Aan de top, <i>John A. Green</i>	26
De Wentworthbrief.	29
Kent u mij nog?, <i>Spencer W. Kimball</i>	37

Bijlage voor de jeugd

Veilig thuis, <i>Alice Stratton</i>	1
Verwart gezin, <i>June Anne Olsen</i>	3
Een bijbelquiz, <i>Thelma de Jong</i>	4
Een ander soort moed, <i>Maureen Eppstein</i>	6

Jaarabonnement:

Via de Ster-vertegenwoordiger van de wijk:

Fl. 20,— storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041 434, The Church of Jesus Christ LDS.
Bf. 300 storten op Citibank Brussel, rekeningnummer 5700300 314-60, The Church of Jesus Christ of LDS.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 8.00

© 1978 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Eenheid in het huwelijk

Door President Spencer W. Kimball

Het voornaamste levensdoel van elk normaal mens is voorzeker een eerbaar, gelukkig en geslaagd huwelijk. Misschien is het huwelijk wel de allerbelangrijkste stap in ons leven, daar het van alle te nemen beslissingen de meest verstrekkende gevolgen heeft, niet alleen op het onmiddellijk geluk, maar ook op de eeuwigdurende blijdschap der betrokkenen. De partnerkeuze betreft immers, behalve de twee echtgenoten zelf, ook hun beider familieleden, en vooral hun eigen kinderen en kinds-kinderen, tot in het late nageslacht. Bij het kiezen van een levensgezel(in) is de grootste bedachtzaamheid dan ook

geboden. Men dient daarbij bepaald met zorgvuldig overleg, onder bidden en vasten, te werk te gaan. Hoeveel besluiten wij ook nemen, dit ene mag zeer zeker niet verkeerd uitvallen! In een goed huwelijk behoren man en vrouw één van zin en gevoelens te zijn, met hart en ziel.

TV-voorstellingen, romans en sprookjesverhalen lopen veelal uit op een huwelijk, en eindigen dan in de geest van: „En ze leefden nog lang en gelukkig.” We hebben echter leren inzien dat de plechtige voltrekking van een echtverbintenis op zich nog geen gelukkig en geslaagd huwelijk tot stand

brengt. Geluk wordt niet, zoals elektrisch licht, verkregen door op een knopje te drukken, maar het is een gemoedsgesteldheid, die van binnenuit ontstaat en verdiend moet worden. Het is voor geen geld te koop en evenmin voor niets verkrijgbaar.

Men denkt wel eens dat geluk bestaat uit een betoverend leventje vol weelde, gemak en verrukking, waarbij men van de ene plezierige sensatie in de andere valt. Het ware huwelijk bestaat echter uit geluk dat berust op en ontstaan is uit geven, dienen, delen, opoffering en zelfverloochening.

Al spoedig na de huwelijksvoltrekking leren twee uit verschillende milieus afkomstige mensen de werkelijkheid onder ogen zien. Ze moeten verantwoordelijkheid op zich nemen en nieuwe verplichtingen aanvaarden. Er moeten persoonlijke vrijheden prijsgegeven en veel onzelfzuchtige schikkingen getroffen worden.

Eenmaal getrouwd, komt men heel vlug

tot het besef dat de wederhelft zwakheden bezit, die nog niet eerder aan het licht gekomen of ontdekt waren. In de verkeringstijd steeds hooggeprezen betere hoedanigheden van de ander vallen daarbij betrekkelijk in het niet, terwijl de toen zo klein en onbeduidend lijkende zwakheden opeens behoorlijke afmetingen schijnen aan te nemen. Dan komt het erop aan begrip voor elkaar te tonen, wat aan zelfonderzoek te gaan doen, blijkt te geven van gezond verstand, de ander door overreding tot andere gedachten te brengen en samen alles te overleggen.

Vaak is een der echtgenoten niet bereid om de nodige bezuinigingen toe te passen. Jonggehuwde vrouwen zijn soms veeleisend op het gebied van luxe en comfort. Bijgevolg gaan ze dan liever zelf bijverdienen in eigen beroep of bedrijf, met veronachtzaming van hun huishoudelijke taken. Als beide echtgenoten buitenshuis in afzonderlijke dienstbetrekking werkzaam zijn, ont-

staat er tussen hen veeleer een soort concurrentiestrijd dan dat de samenwerking in huis erdoor bevorderd wordt. Dan komen er 's avonds twee vermoeide werkmensen met gespannen zenuwen thuis, elk met hun eigen trots en versterkt gevoel van onafhankelijkheid, waardoor licht misverstanden kunnen ontstaan.

Het huwelijk is een moeilijke zaak. Onharmonische en mislukte huwelijken zijn dan ook vrij algemeen, maar toch is duurzaam, echt geluk niet onmogelijk. Het huwelijk kan zelfs een triomfantelijke extase zijn, die het menselijk voorstellingsvermogen te boven gaat, maar binnen het bereik van ieder echtpaar ligt, ja, van iedereen. Hoewel alle jongelui volijverig en met biddend hart moeten zoeken naar een levensgezel(lin) waarmee ze in goede harmonie samenleven kunnen, toch is het wel zeker dat bijna elke goede man en vrouw een gelukkig en geslaagd huwelijk hebben kunnen, als ze allebei

maar bereid zijn de prijs ervoor te betalen.

Er bestaat een onfeilbaar recept, waardoor ieder echtpaar een gelukkig, eeuwig huwelijk gewaarborgd wordt, maar, zoals bij elk recept, mogen daarbij de hoofdbestanddelen niet worden weggelaten of in beperkte mate toegepast. De partnerkeuze vóór het begin van de verkeringsstijd, en de voortzetting van die verkering ook na de huwelijksplechtigheid zijn even belangrijk, maar toch niet belangrijker dan het huwelijk zelf. Het succes daarvan is afhankelijk van beide echtgenoten. Financiële, sociale, politieke en andere omstandigheden doen blijkbaar ook hun invloed gelden, maar in de eerste plaats hangt het huwelijk altijd af van de twee echtgenoten, die van hun huwelijk steeds een geslaagde en gelukkige verbintenis kunnen maken als zij beiden vastberaden, onzelfzuchtig en recht-schapen zijn.

Het recept is eenvoudig.

Ten eerste moet iemand, die trouwen wil, de zaak op de juiste manier aanpakken, door te streven naar de keuze van een eega, die in elk voor hem of haar belangrijk opzicht zo volmaakt mogelijk is.

Ten tweede moet men een grote mate van onzelfzuchtigheid bezitten. Al wat men doet, moet het gezin ten goede komen.

Ten derde moet men elkaar het hof blijven maken door voortzetting van de vrijage, het blijven uitwisselen van liefkozingen, vriendelijke woorden en attente gebaren, om de wederzijdse liefde in leven te houden en nog steeds te doen toenemen.

Ten vierde moeten de geboden van de Heer, zoals nader omschreven in het evangelie van Jezus Christus, volkomen worden nageleefd.

Als deze „huwelijksingrediënten“ op de juiste wijze vermengd en steeds werkzaam gehouden worden, is het volstrekt onmogelijk dat echtgenoten zich ongelukkig gaan voelen, dat duurzame misverstanden tot onderlinge verwijdering leiden, of dat het tot een breuk tussen hen beiden komt.

Mensen met trouwplannen moeten goed begrijpen dat het huwelijk vraagt om wederzijdse offervaardigheid, eerlijk samen delen en dat het hun wel eens enige persoonlijke vrijheidsbeperking oplegt. Het vergt zware en langdurige bezuinigingen. Het betekent dat er kinderen kunnen komen, die lasten met zich meebrengen, zowel op het financiële vlak als van meer zorgelijke aard, maar tevens kunnen juist in het huwelijksleven de allerdiepste en heerlijkste menselijke gevoelens ons gemoed bij tijd en wijle doorstromen.

Alvorens in het huwelijk te treden, dienen twee geliefden dus wel te beseffen dat zij ieder voor zich letterlijk en figuurlijk moeten aanvaarden dat het belang van het nieuwe gezinnetje altijd de voorrang verdient boven het eigenbelang van een der echtgenoten. Bij

elke beslissing dient in aanmerking te worden genomen dat er twee of meer mensen bij betrokken zijn. Een getrouwde vrouw zal dus bij elke gewichtige besluitvorming moeten bedenken wat daarvan de gevolgen zullen zijn op ouders en kinderen, en op het huiselijk en geestelijk leven van het hele gezin. Zo zal ook een getrouwde man de keuze van zijn beroep of betrekking, zijn vrienden, vrijetijdsbesteding en al zijn interessen voortaan moeten bezien in het licht van zijn solidariteit met het gezin waarvan hij slechts deel uitmaakt.

Het huwelijksleven is misschien niet altijd gelijkmatig en zonder wederwaardigheden, maar kan toch zeer vreedzaam verlopen. Een echtpaar kan in zijn gezin te kampen krijgen met armoede, teleurstellingen, mislukkingen en zelfs met sterfgevallen, maar dat alles verstoort hun vrede toch niet onherstelbaar. Een huwelijk mag men als geslaagd beschouwen, zolang er geen egoïsme in het spel komt. Juist door moeten en zorgen kunnen ouders tot onverbreekelijke eenheid worden samengesmeed, als beiden volstrekt onzelfzuchtig zijn. Tijdens de economische crisis in de jaren 1930 vertoonde het echtscheidingspercentage een duidelijke daling. Door armoede, mislukkingen en teleurstelling heen werden huisvaders en -moeders nauw saamverbonden. Tegenspoed kan banden hechter maken die door voorspoed vernietigd kunnen worden.

Stellig vormt volkomen onbaatzuchtigheid nog een factor die bijdraagt tot het welslagen van een huwelijk. Als iemand er steeds op uit is de belangen, het welzijn en het geluk van de ander te bevorderen, zal de in de verkeringsstijd gevonden liefde, na in het huwelijk haar bevestiging te hebben gevonden, verder uitgroeien tot geweldige proporties.

Om een werkelijk gelukkig huwelijk te kunnen hebben, moet men de geboden van de Heer trouw in acht nemen.

Verheven geluk is nog nooit iemand, hetzij in de gehuwde of de ongehuwde staat, te beurt gevallen, of het moest een rechtschapen mens zijn.

Iemand met een godsdienstige levensstijl en diepgewortelde geloofsovertuigingen kan nooit gelukkig zijn zonder actief aan het kerkelijk leven deel te nemen. Inactiviteit in de kerk leidt dan ook tot verwoesting van ons huwelijksgeluk.

Het huwelijk is door God ingesteld. Het is geen louter maatschappelijk gebruik. Zonder een behoorlijk en geslaagd huwelijk is geen uiteindelijke verhoging mogelijk. Lees er de woorden van uw Heer maar op na, waarin duidelijk staat vermeld dat de echtelijke staat rechtmatig en betamelijk is.

Als twee mensen de Heer en ook elkaar liever hebben dan hun eigen leven, en daarbij in volslagen harmonie samenwerken, met het evangelie als grondslag voor al hun doen en laten, dan zullen zij dit grote geluk zeer zeker vinden.

Als man en vrouw geregeld samen naar de tempel gaan en thuis in gebed met hun gezinsleden neerknielen, hun godsdienstige bijeenkomsten bezoeken en hun leven in geestelijk en lichamelijk opzicht volkomen rein houden, zodat al hun gedachten, verlangens en genegenheden steeds naar hun eigen partner uitgaan, terwijl zij allebei bovendien werkzaam zijn voor de opbouw van Gods koninkrijk, brengt dit geluk voort. De Heer heeft gezegd: „Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar aankleven en geen ander.” (LV 42:22.) Vanzelfsprekend houdt dit gebod evenzeer in: „Gij zult uw man met geheel uw hart liefhebben, en hem aankleven en geen ander.” Vaak blijven getrouwden hun ouders en vrienden en vriendinnen nog steeds meer aanhangen dan hun cega. Moeders willen soms de greep, die zij vroeger op hun kinderen hadden, ook na hun huwelijk nog niet loslaten. Gehuwde mannen zowel als vrouwen wenden zich dan weer tot hun

vader of moeder om hen te raadplegen en in vertrouwen te nemen, hoewel zij in de meeste gevallen te rade moeten gaan bij hun eigen wederhelft. Daarenboven behoren alle intimiteiten tussen man en vrouw met de grootste discretie voor anderen geheim gehouden te worden.

Uw huwelijksleven dient als een strikte privé-aangelegenheid onafhankelijk van uw ouders te worden. Niet dat u ze niet meer zo liefhebt als voorheen; integendeel, u houdt hun raadgevingen in ere, u waardeert de omgang met hen, maar toch moet u uw eigen leven, geleid door uw persoonlijke beslissingen, door uw eigen inzichten, die u biddend hebt verworven na van daartoe bevoegde zijde raadgevingen te hebben ontvangen. Elkaar „aankleven” wil niet alleen zeggen samen één en hetzelfde huis bewonen, maar het betekent in trouwe afhankelijkheid en innige verknochtheid door dik en dun bijeen blijven:

„Daarom is het wettig, dat . . . deze twee . . . één vlees zijn (zullen), en dit met het oogmerk dat de aarde aan het doel van haar schepping beantwoorde;

„En dat ze met het aantal mensen mocht worden bevolkt, dat overeenstemt met Zijn schepping vóór de wereld werd gemaakt.” (LV 49:16-17.)

Broeders en zusters, laat mij u zeggen dat dit het woord van de Heer is. Het is een dooernstige zaak, en geen mens mag met de Here redetwisten, want Hij heeft de aarde gemaakt; Hij heeft de mensen geschapen en kent onze omstandigheden. Hij heeft het plan ontworpen, en wij zijn niet verstandig of slim genoeg om Hem dit gewichtig bestel uit het hoofd te praten. Hij weet immers wel wat goed en waar is.

Wij vragen u hierover na te willen denken. Zorgt u ervoor dat uw huwelijk goed is. Zorg dat uw leven in orde is.

(Uit een op 7 september 1976 aan de Brigham Young Universiteit gehouden toespraak van de President.)

Als u een ander huwelijk wilt krijgen, moet uzelf een ander mens worden

Door Afton J. Day

Onlangs ontmoette ik een oude schoolvriendin uit mijn tienerjaren. We raakten natuurlijk al gauw aan de praat over onze man, onze kinderen en ons huiselijk leven, allemaal verworvenheden die ons pas ten deel gevallen waren nadat wij elkaar voor het laatst hadden gezien. Ik werd verontrust door de moedeloosheid die Ann aan de dag legde met opmerkingen als: „Weet je, Johnny is nooit zo bijster actief in de kerk geweest,” en het ietwat verontschuldiggende gezegde: „Ik ben de laatste tijd koffie gaan drinken. Johnny doet het immers ook, dus ik dacht dat ik dan best kon meedoen.”

Iets dergelijks ondervond een zondagschoolleraar bij het aanprijzen van een boek dat bedoeld was om mensen te inspireren tot het verbeteren van hun onderlinge betrekkingen thuis. „Wat heeft dat voor zin?” klaagde een pas gedoopt lid. „’t Zou toch niets baten als we ’t allebei niet lezen, en mijn vrouw wil nooit iets lezen wat ik uit de kerk meebreng!”

Op menig kerklid werkt de afbeelding van het ideale gezin juist deprimerend. Alleen al een enkele toespeling op het celestiale gezin, waarin de vader het priesterschap uitoefent, vol verering voor zijn gelukkige vrouw, die een ware steun voor hem is, wekt bij bepaalde mensen wanhopige, en soms zelfs vijandige gevoelens op. In zo’n toonbeeld van een ideale gezinsverhou-

ding kunnen velen zichzelf niet terugvinden en stellen dan meestal vast dat hun eigen gezin wel tot een terrestriaal bestaan gedoemd zal zijn, of ze menen zich dan maar, hetzij bewust of onbewust, te moeten distantiëren van degene die blijkbaar het celestiaal worden van hun huwelijk onmogelijk maakt.

Dit „laten vallen” van die ander lijkt een listige poging om inbreuk te maken op diens vrije wil. Wij hebben allemaal de vrijheid en de verantwoordelijkheid gekregen om te heersen over slechts één mens, namelijk onszelf. Daarbij hebben wij de vermaning ontvangen geen heerschappij te voeren over iemand anders. Toch worden wij tevens als leden

van deze kerk opgewekt anderen te inspireren en te beïnvloeden.

Daaruit blijkt dat de eerste stap om iets positiefs te ondernemen is in te zien wat wijzelf kunnen en moeten doen, en wat wij laten moeten om geen inbreuk te maken op het zelfbeschikkingsrecht van de ander over zijn eigen leven.

Een huwelijk verschaalt en wordt zelfs verbitterd, als de echtgenoten één van beide of allebei tot de verlamme gewoonte vervallen steeds negatief op een onprettige situatie te reageren, in plaats van iets te bedenken en te doen om verandering in de bestaande situatie te brengen. In het eerste geval ontstaan er doorgaans toestanden als:

1. U gebruikt uw eega als verontschul-

diging voor het feit dat u niet uw uiterste best doet, bijv. door te zeggen: „Mijn vrouw waardeert nooit al die kleine dingen die ik voor haar doe, dus waarom zou ik me nog druk maken?” Of: „Jim schijnt het niet eens te merken of het schoon in huis is of niet, dus waarom zou ik me nog uitsloven om de boel schoon te houden?”

2. Misschien meent u de zaken op een ondoelmatige manier te kunnen veranderen, zoals door vitten („'t Is of de vloer hier in geen jaren een goede beurt heeft gehad,”) door te klagen („Mijn man toont geen greintje belangstelling voor de kerk. Wat benijd ik jullie, zusters, die thuis het priesterschap hebt!”) door zich schoon te praten („Als ik de steun van mijn vrouw maar had, dan zou ik wel een goed huisvader zijn,”) door te dreigen, te marchanderen of ultimatus te stellen. Dit zijn misschien wel eerlijke reacties, maar het zijn waardeloze methodes om je doel te bereiken.

Als de voor ons huiselijk leven gestelde doelen niet bereikbaar zijn met gezeur, dwang, toespelingen, kritiek, geklaag, goedpraterij en gemarchandeer, waarmee dan wel?

Ten eerste moeten wij bepalen welke doelen in ons gezin het nastreven waard zijn. Een gelukkig tehuis, een echt-christelijke sfeer, een milieu dat bevordelijk is voor onze geestelijke groei en ontwikkeling, dat zijn zeer loffelijke doelstellingen, die veel tijd, moeite en aandacht verdienen. Stelt u zich daarentegen ten doel de persoonlijkheid van uw huwelijkspartner naar eigen goeddunken te herscheppen, dan is dat niet in overeenstemming met de bedoelingen van de Heiland. Bovendien loopt dit vrijwel zeker uit op verzwakking van de wederzijdse liefde en hoogachting, twee voorwaarden waaraan in een celestiale huwelijksrelatie onherroepelijk moet worden voldaan.

Ten tweede is eerlijk respect voor de

ander de sleutel tot iedere menselijke verhouding, hetzij tussen ouders en kinderen, leerkrachten en leerlingen of tussen man en vrouw. *Eerlijk respect* is meer dan gewoon waardering hebben voor die aspecten van iemands persoonlijkheid die u aanstaan. Het houdt in dat men iemand het recht niet wil ontzeggen om zichzelf te zijn, hoe dit ook mag zijn. Dit soort respect lijkt misschien moeilijk op het eerste gezicht, maar toch weten wij dat dit beslist onmisbaar is, uitgaande van onze kennis omtrent de goddelijke bestemming van de mens en de strenge normen die ons door het evangelie worden voorgehouden.

Ten derde moet men de „machtsstrijd” tussen man en vrouw vermijden, een veel voorkomend struikelblok bij het nastreven van goede onderlinge gezinsbetrekkingen. Geen enkele heilige der laatste dagen zal stellig willens en wetens in een echtelijke machtsstrijd verwickeld raken, daar wij geloven dat de man per definitie het hoofd van het gezin is, en dat de vrouw hem daarbij in gerechtigheid moet steunen. Toch zit er in de meesten van ons ergens nog iets, dat hoe dan ook, buiten medeweten van ons in schriftuurkennis doorkneet verstand, kans ziet ons te betrekken bij dat gevecht om het van de ander te winnen, de leiding te nemen of macht over die ander te krijgen. Ruzies over vuilniszakken, hardnekkige slordigheid van een der beide partners of over de zich telkens weer voordoeende vraag welke vrienden zij ten eten moeten vragen, uit dit alles kan blijken dat de ene partner ernaar streeft de lakens uit te delen, terwijl de ander niet minder standvastig op zijn stuk wil blijven staan.

De machtsstrijd in een huwelijk, die tot uiting komt in banale kwesties als het opruimen van kasten en het ledigen van vuilnisbakken, kan even goed zichtbaar worden in uiterst gewichtige zaken. Om

dezelfde reden waarom vrouwen veelal negatief reageren als hun man wenken voor de huishouding meent te moeten geven, heb ik echtgenoten meegemaakt, zowel mannen als vrouwen, die graag vrijgelaten wilden worden in hun besluit of ze voortaan geregeld naar de kerk zouden gaan, en zelf wilden uitmaken of en wanneer ze met roken wilden ophouden of naar de zendelingen zouden luisteren.

Wanneer de spanning wordt weggenomen doordat er geen druk meer op hen wordt uitgeoefend, gebeurt het wel eens dat alle leden van een gezin ontvankelijker worden voor geestelijke zegeningen. De houding van „ik weet wat goed voor je is” moet dan wel plaats maken voor de mening „ik zie je er best voor aan dat je zelf wel kunt uitmaken wat voor jou het beste is.”

Hoe staat het evenwel met onze plicht om anderen tot bekering te roepen? Wij weten dat het gezin door een priesterschapsdrager bestuurd moet worden, want de schriften zeggen dat de man het hoofd is van zijn vrouw, evenals Christus het hoofd is van zijn gemeente. (Zie Ef. 5:23.) Schriftuurgedeelten in later ontvangen, eigentijdse openbaringen geven echter aan dat een priesterschapsdrager in de uitoefening van zijn gezag de uiterste voorzichtigheid moet betrachten. Daarbij dient hij elke vorm van dwang te vermijden. (Zie LV 121:37-39.) De vrouwen van de kerk hebben menigmaal de vermaning gekregen hun mannen tot goede werken aan te sporen. Uit een oppervlakkige beschouwing van de schrifturen en de geschiedenis van de kerk blijkt voorts reeds dat wij het volste recht en zelfs de plicht hebben om anderen op te wekken en te vermanen. Toch heeft Joseph Smith de vrouwen van de zustershulpvereniging destijds in Nauvoo als volgt gewaarschuwd voor gezanik:

„U hoeft uw echtgenoten niet lastig te vallen met verwijten om wat ze hebben

gedaan, doch laat . . . uw onschuld, uw vriendelijkheid en genegenheid gevoelen. Geen strijd, gekijf, tegenspraak of twist, maar zachtmoedigheid, liefde en reinheid, dat zijn de eigenschappen die u in de ogen van iedere goede man groot moeten maken.” (*DHC*, deel 4, blz. 605.) In afdeling 121 van de *Leer en Verbonden* wordt beloofd dat de Heilige Geest waardige dragers van het priesterschap zal doen inzien hoe zij in hun omgang met anderen Gods macht het best kunnen benutten. (Zie *LV* 121:43.) Volgens Nephi is het recht op deze macht niet alleen aan onze priesterschapsdragers voorbehouden, daar de Heilige Geest „Gods gave is aan allen, die Hem ijverig zoeken.” (1 Ne. 10:17.)

Van hoe onschatbare waarde is deze gave niet! Vooral diegenen onder ons die sterke vooroordelen en levenslange gewoonten moeten overwinnen zullen dit hard nodig hebben.

Op een bijeenkomst voor toekomstige ouderlingen heb ik onlangs een vierde factor leren kennen die van belang is voor het verwezenlijken van doelstellingen in het gezinsleven. We beluisterden daar het getuigenis van een man die een paar jaar geleden had kunnen doorgaan voor een geducht mededinger in de wedstrijdsklasse voor de „laatsten die ooit belangstelling voor de kerk zouden kunnen opvatten.” Toen hij opstond, dacht ik terug aan de middagen waarop ik de klachten van zijn vrouw Nancy had aangehoord over zijn gebrek aan consideratie jegens haar en over zijn verbitterde en cynische houding ten aanzien van de kerk.

De hartelijke, innemende jongeman, die daar voor ons stond, vertoonde geen gelijkenis met de destijds door Nancy beschreven figuur. Hij vertelde hoe de verhouding tussen hen beiden jaren geleden was beland in een stadium dat hij als „een bijna ondraaglijke toestand” aanduidde.

„’t Was bar en boos,” zei hij. „Ik denk niet dat we tot echtscheiding zouden zijn overgegaan. We wisten immers allebei dat je de kinderen zoiets afschuwelijks niet kon aandoen, maar ik weet ook dat ons bijeenblijven hun destijds evenmin veel goed heeft gedaan. Eerst had Nancy me voortdurend zitten opjutten dat ik lid van de kerk moest worden, de kinderen een goed voorbeeld behoorde te geven, en wat niet al. Tenslotte begon ze zich van mij te distantiëren en deed min of meer net alsof ik er niet meer was. Hoewel ze zich hier soms over beklagde, geloof ik toch dat ze zich even opgelucht voelde als ikzelf, wanneer ik een smoes verzon om te blijven overwerken of de kinderen ergens mee naar toe te nemen, alleen om er eens uit te zijn.

„Om de een of andere reden veranderde Nancy’s houding op zekere dag. Ze begon opeens te doen alsof ze heus iets voor me voelde, bijv. door me kleine attenties te bewijzen, zoals ze dat ook gedaan had toen we nog verkering hadden. Ik was eerst achterdochtig, want ze had wel eens meer van die bevliegingen gehad na het lezen van een artikel of een boek of iets dergelijks, maar dat had geen standgehouden. Ditmaal scheen ze het nogal ernstig te nemen, en het bepaald verbluffende was dat ze er niets voor terugverwachtte!” Wij waren onder de indruk van zijn relaas, waaruit bleek hoe de toestand steeds beter was geworden en hoe tengevolge van Nancy’s gedrag zijn eigen mentaliteit ook was veranderd. Hij zei nog iets dat erop neerkwam dat het een wonder was, wat ik in stilte beaamde.

Nancy had mij immers verteld over de verandering die in haar had plaatsgevonden. Ze had volgens haar op een goede dag beseft hoe ernstig de toestand geworden was. Toen had ze gedaan wat ze geleerd had in schijnbaar hopeloze omstandigheden te moeten doen.

Ondanks het feit dat ze wat haar eigen houding betreft een geestelijk dieptepunt had bereikt, besloot ze haar probleem aan de Heer voor te leggen.

„Ik had ergens gelezen,” zei ze, „dat hardop bidden vaak beter hielp, en ik moest wel ieder hulpmiddel aangrijpen, waarmee ik mijn voordeel kon doen. Na me die middag in mijn kamer te hebben opgesloten, bad ik dus hardop, en mijn gebed was vuriger en ootmoediger dan ooit tevoren. Ik beleed voor de Heer dat ik wist dat Hij niet met ons gezinsleven tevreden was, en ik maakte Hem mijn verlangen kenbaar om hierin verbetering te brengen. Ik smeekte mijn hemelse Vader Stan te helpen wat bedachtzamer en toeschietelijker te worden en het evangelie beter te leren begrijpen.

„Nu, ik wil niet beweren een stem gehoord, of een visioen gezien te hebben, of zo iets. Er glipte alleen maar een gedachte mijn bekommerd gemoed binnen. Eerst meende ik dat mijn gedachten even waren afgedwaald, en ik schaamde mij over mijn gebrek aan concentratie. Toeh weet ik nu zeker dat het mijn idee niet was. Dat moest dus wel de verhoring van mijn gebed zijn, hoewel de hemel weet dat dit volstrekt niet het door mij gewenste antwoord was! Duidelijk en krachtig drong het zich aan mij op: „Pas wanneer jijzelf volmaakt bent, kunnen wij ons om hem gaan bekommeren!”

„Hoe moeilijk dit ook was, ik voelde me gedrongen om een grootscheepse poging te ondernemen een betere vrouw voor hem te worden. Ik moest het althans eens proberen. Daarop volgde maanden later nog een tweede manifestatie, terwijl ik op een avond in de avondmaalsvergadering zat. Daar werd iets gezegd, waardoor mijn aandacht werd gevestigd op een echtpaar in onze wijk, dat ik vaak had bewonderd en zelfs benijd om hun hechte en ook geestelijke verbondenheid. Opeens werd ik doorstroomd van een vredig, bijna extatisch gevoel,

waardoor ik *wist* dat ik het vermogen in mij had om van ons tehuis een heilige, hemelse woonstede te maken.

„Een gewaarwording die, naar ik veronderstel, veel weg had van het brandende gevoel dat iemand krijgt, wanneer hij of zij tot het evangelie wordt bekeerd, zei me dat de Heer zich met Stan bezig hield, dat Hij hem voortdurend in het oog hield en te hulp kwam, en dat het Hem genoegende deed dat Stan in zijn werkkring en in de gemeenschap zijn medemensen trachtte behulpzaam te zijn. Die dag kwam ik echt tot het inzicht dat mijn hemelse Vader een enorme liefde voor mijn man koesterde. Wat schaamde ik mij dan ook voor de vijandschap, die ik had gevoeld.”

Zelf bepalen wat men doen wil, anderen respecteren door ze in hun waarde te laten en hen te nemen zoals ze zijn, zich niet in laten met gevechten om de macht, openstaan voor de inspraak van de Heilige Geest. Is dat eenvoudig? Zeer zeker. Ik heb honderden woorden gebruikt om daarmee te zeggen wat de Heiland in dit ene zinnetje heeft samengevat: „... dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u heb liefgehad.” (Joh. 15:12.)

Gemakkelijk? Jammer genoeg niet, maar taken waar zulke geweldige beloningen op staan zijn zelden gemakkelijk. Door de uitdaging van een doe-het-zelf huwelijk te aanvaarden, doet u afstand van alle rechten op geriefelijke uitvluchten en verhoudingen van geven en nemen, waarin u verwacht dat de liefde van beide kanten moet komen. In het begin zult u zich dan wel eens eenzaam voelen. Ook zal het soms voorkomen dat alleen uw Vader in de hemel u helpen kan te bepalen wanneer u met de ander tot een akkoord moet komen en wanneer u pal moet staan. Het zou onbillijk zijn als ik u zou beloven dat uw moeite beloond zal worden met een verandering ten goede in uw partner.

Als je bereid bent de prijs ervoor te betalen

Door Lynn Del Mar

David en Nellie waren vier jaar getrouwd. Doordat ze op ruim 30 km afstand van hun vrienden een afgelegen boerderij in de buurt van het Canadese Rotsgebergte bewoonden, was er een innige band tussen hen ontstaan. In wezen waren ze steeds gelukkig met elkaar geweest, maar toch waren er in Nellie's leven van die ogenblikken, vooral wanneer ze alleen was, waarop ze zich bekommerd voelde. Dan was het haar alsof er iets van binnenuit in verzet kwam. In stilte moest ze dan ook eerlijk toegeven dat ze zich ergens onvoldaan

voelde over wat ze tot nog toe had bereikt.

David was geen lid van de kerk. Nellie was met hem getrouwd omdat ze van hem hield. Ze had destijds onvoorwaardelijk geloofd dat ze hem wel bekeren zou, maar sedert hun trouwdag was hij langzamerhand steeds onverschilliger ten aanzien van de kerk geworden. Alle pogingen van haar kant of van haar vrienden om met hem over het geloof te spreken deden zijn vastberadenheid om dat onderwerp te vermijden blijkbaar alleen maar toenemen. Ten slotte liet hij zijn kennissen weten dat ze betere vrienden met hem konden zijn als ze nooit meer over godsdienst zouden praten.

Omstreeks die tijd kregen broeder Marlene en zijn collega als huisonderwijzers opdracht om bij David en Nellie op huisbezoek te gaan. Ze moesten daarvoor een reis van zo'n 60 km maken, en als er 's winters een dik pak sneeuw lag, hadden ze voor dat bezoek twee dagen nodig.

Hun eerste bezoek vond inderdaad in de winter plaats, en op hun uitnodiging bleven de huisonderwijzers bij David en Nellie overnachten. David betoonde zich een prima gastheer, zolang het geloof niet ter sprake werd gebracht, en toen de huisonderwijzers er toch over begonnen, verzocht hij hen als gewoonlijk daar maar niet over te willen praten.

Overeenkomstig zijn verlangens maakten zij er een gezellige avond van. Toen het bedtijd werd, vroeg broeder Marlene of de huisbezoekers samen met het echtpaar neer mochten knielen voor een gebed. Dit werd hun toegestaan en er werd een gebed opgezonden, een smeekbede of de zegeningen des Heren op dat huisgezin mochten rusten.

Voordat de huisonderwijzers de volgende dag vertrokken, stelde David hun een paar vragen over het evangelie, maar broeder Marlene antwoordde toen: „Ik

wil je graag te vriend houden, dus misschien is het beter om niet over het geloof te spreken.” Daarop nodigde David hen toch uit om voortaan geregeld iedere maand op bezoek te willen komen.

De volgende maand brachten David en Nellie de avond weer heel genoeglijk met hun huisonderwijzers door, maar in tegenstelling tot het eerste bezoek, spraken ze nu over het evangelie tot in de kleine uurtjes van de vroege morgen. Terwijl de huisonderwijzers de volgende dag aanstalten maakten voor hun vertrek, nam Nellie broeder Marlene even apart en zei tegen hem: „Ik zou er alles voor over hebben als David de waarheid van het evangelie zou inzien en zich bij de kerk wilde aansluiten.”

„Nellie,” zei hij. „Ik houd je aan je eigen woorden. Het wordt me ingegeven je dit te beloven: Als je bereid bent de prijs ervoor te betalen, zul je je wens in vervulling zien gaan.” Daarop zei hij: „Houd je het woord van wijsheid?”

Nellie sloeg haar ogen neer en zei: „Nu ja, kijk. David heeft daar geen begrip voor. Hij drinkt graag koffie en thee, en voor de gezelligheid doe ik het ook, maar ik heb hem wel eens verteld wat het woord van wijsheid inhoudt.”

„Tja,” zei broeder Marlene, „maar hoe ver reikt de invloed van je woorden, als je leven niet in overeenstemming is met de leerstellingen die je voorstaat?”

Er ging weer een maand voorbij, en toen de huisonderwijzers in aantocht waren, kwam Nellie hun tegemoet en zei: „Wat ben ik blij! David is met koffie- en theedrinken opgehouden. Toen hij merkte dat ik het zelf niet meer deed, zei hij: „Waarom drink je geen koffie of thee meer?” Toen heb ik gezegd: „Ik ben tot nog toe niet eerlijk tegenover jou geweest. Van jongs af aan heb ik het woord van wijsheid leren onderhouden, maar ik ben niet sterk genoeg geweest het ook te blijven naleven. Ik heb je wel verteld wat de waarde hiervan was, maar

ik heb mezelf er toch niet aan gehouden, zonder te beseffen wat voor een slecht voorbeeld ik jou daarmee gaf.' Toen ik de volgende morgen het ontbijt aan het klaarmaken was, zei David opeens: „Zet voor mij ook maar geen koffie of thee meer.”

De volgende morgen vroeg broeder Marlene voor zijn vertrek: „Zeg Nellie, bid jij wel?” Even bleef het stil. Toen zei ze: „Nee, ik niet. David is er ook nooit voor geweest, en na ons trouwen kwamen er telkens zoveel mensen op visite dat ik gewoonweg vergat om te bidden.”

„Maar je zegt immers zelf dat je wel in het gebed gelooft?”

„Ja, dat wel,” gaf ze toe.

„In dat geval vind ik dat je je man eens moest vragen samen met jou neer te knielen om te bidden. Als hij daar bezwaar tegen maakt, blijf je trouw je eigen gebeden doen, dan zal hij van lieverlede wel met je gaan meebidden.”

De volgende maand waren er alweer nieuwe vorderingen gemaakt, en aan het slot van een prettige avond vroeg David:

„Kunnen we even samen bidden voordat we allemaal naar bed gaan?”

Voor het afscheid vroegen de huisonderwijzers aan Nellie: „Betaal je je tiende?”

„Nee. Zie je, David gelooft er niet in, en hij is toch degene die het geld verdient.”

„Ja, maar,” zei broeder Marlene, „krijg je dan geen eigen toelage bij wijze van zakgeld, of zo iets? De Heer zegt dat wij tienden over ons inkomen betalen moeten, en tien cent is een tiende van een dollar, wat in de ogen van de Heer even welkom is als honderd op de duizend dollars. Als je dus in de wet der tienden gelooft, moet je er ook naar handelen.” Bij het eerstvolgend huisbezoek betaalde Nellie drie dollars aan tienden. Dat was voor het eerst dat ze weer tienden betaald had sedert ze haar ouderlijk huis had verlaten.

Een maand later zei David aan het slot van hun bezoek tegen de huisonderwij-

zers: „Ik zou ook graag wat tienden betalen, als u het van me wilt aannemen.”

„Waarom betaal je je tienden?” zo werd hem gevraagd.

„Omdat mijn vrouw me bewezen heeft wat de zegeningen waard zijn die ten deel vallen aan mensen die dit beginsel trouw in acht nemen.”

Broeder Marlene prees Nellie voor de bij de bekering van haar man geboekte vooruitgang. „Maar,” zei hij, „nu moet je nog een heel gewichtige stap doen. Je moet hem ertoe zien te bewegen de avondmaalsvergaderingen bij te wonen.”

„Dat zal moeilijk gaan,” zei ze. „Hij gaat dolgraag elke zondag naar het park.”

„Je moet hem doordringen van de noodzaak om de sabbatdag behoorlijk te onderhouden. Dit kan alleen doorgang vinden als jij het oprecht meent. Geef hem de wens te kennen voortaan geregeld naar de kerk te gaan, en dring er op aan dat hij dan met je meegaat.”

David gaf gevolg aan het verzoek van zijn vrouw, en bij de nadering van de volgende winter kwamen ze geregeld samen naar de avondmaalsdienst. Niet lang daarna vroeg David of hij gedoopt kon worden, en toen de Alberta Tempel voor het verordeningswerk geopend werd, was hij met Nellie bij de leden van het eerste gezelschap die daar hun endowments ontvingen en in het eeuwig huwelijksverbond werden verzegeld.

Toen hem eens werd gevraagd: „Wat heeft bij uw bekering de doorslag gegeven?” gaf David ten antwoord: „Ik zie liever iedere dag een preek dan dat ik er een moet aanhoren.”

Het inzicht van een moeder

Door Barbara B. Smith

Algemeen presidente
van de zustershulpvereniging

Toen de patriarch mijn zoon Blaine had verzocht voor het ontvangen van zijn patriarchale zegen samen met zijn vader en mij bij hem thuis te komen, nadat wij gedrieën enige tijd hadden gevestigd, had hij Blaine uitgelegd dat hij door die voorbereiding beter in staat zou

zijn om Blaine die zegen te geven die de Heer hem had toegedacht.

Toen wij bij de patriarch aan huis kwamen, begon deze de zegen uit te spreken. Het was een merkwaardige belevens. Ik had namelijk het gevoel dat ik al wist wat de patriarch zou gaan zeggen voordat er een woord over zijn lippen was gekomen. Blijkbaar had de Heer mij op dat moment een bepaald inzicht verleend omtrent hetgeen ik in de toekomst zou moeten weten.

Toen Blaine wat ouder werd, brak voor hem de tijd aan om op zending te gaan. Hij stelde belang in sport, studie en tal van andere interesses. De gedachte aan het vervullen van een zending paste dan ook niet in zijn toekomstplannen.

Op zekere dag vroeg hij aan zijn vader: „Paps, moet ik nu zo nodig op zending?” Bedachtzaam zijn woorden wegend, antwoordde zijn vader: „Nee. . . jongen, . . . je moet niet. Mijn zoons dienen daar zelf over te beslissen en alleen op zending te gaan als ze dat ook willen.”

Vervolgens kwam Blaine bij mij met de mededeling dat zijn vader gezegd had dat hij niet op zending hoefde te gaan en dat hij dus ook maar niet ging.

„Maar Blaine toch,” zei ik, „en je patriarchale zegen dan? Die zegt immers dat je velen het evangelie brengen zult?” Daarop gaf hij geen antwoord, maar hij dacht er wel diep over na.

Naderhand kwam hij toevallig een vriend van hem tegen, die door kinderverlamming invalide was geworden en pas van zijn zending teruggekeerd was. De jongen was blij en opgewonden, vol enthousiasme over de daar opgedane ervaringen.

„Ha, die David,” zei Blaine. „Waarom ben jij eigenlijk op zending gegaan?”

„Och, Blaine, om dezelfde reden waarom iedere jongen dat zou moeten doen, namelijk om de Heer te bewijzen hoeveel ik van Hem houd.”

Die opmerking viel bij Blaine in goede

aarde. De woorden van zijn patriarchale zegen schoten hem weer te binnen en hij nam de taak op zich de Heer te gaan dienen in het zendingsveld.

Mijn opmerkelijke voorkennis van de inhoud van Blaine's zegen is mij tot grote steun geweest, waardoor ik heb kunnen bijdragen tot zijn besluitvorming om op zending te gaan. Ik meen dat iedere moeder in Zion het recht heeft op geestelijke hulp van deze aard bij het voorbereiden van haar zoons en dochters op het voorrecht en de plicht om dienst te doen als zendelingen.

Als algemeen ZHV-presidente heb ik ruimschoots de gelegenheid gehad de invloed van de Heilige Geest te aanschouwen in mijn eigen leven en in dat van de 1.200.000 vrouwen, verspreid over de hele wereld, die momenteel als lid van de zustershulpvereniging staan ingeschreven.

Nu president Kimball een dringend verzoek tot ons heeft gericht om het werk van de Heer hier en nu verder uit te breiden, is de kerk wel genooddaakt in te zien dat het zendelingencorps uit het ledenbestand in alle landen versterkt zal moeten worden.

Dit brengt onze moeders tot het besef dat er een machtig werk voor ons ligt in het onderwijzen van onze kinderen, opdat zij genoeg liefde voor de Heer zullen krijgen om Hem van harte gaarne te willen dienen.

Hoe weinig ondervinding wij misschien tot nu toe als leden van de kerk nog maar hebben opgedaan, wij allen hebben toegang tot die machtige Getuige, namelijk de Heilige Geest, wiens roeping het is van de waarheid te getuigen. Met dit getuigenis in onze harten mogen wij voortgaan met ons dienstbetoon, strevend naar de uiterste perfectie van onze bekwaamheden en het leveren van de hoogste prestaties.

Ik heb gezien hoe overal ter wereld vrouwen vol toewijding werkzaam zijn in de dienst van de Heer, en ik weet zeker

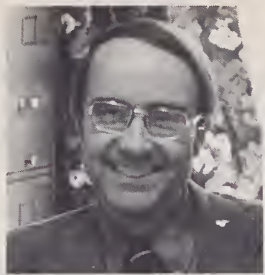
dat wij ons allen kunnen wijden aan de opvoeding van een generatie jongeren wier verlangen uitgaat naar de dienst des Heren.

Niets is onmogelijk als gewillige zoons en dochters de handen ineenslaan met de machten des hemels. Het is zelfs niet ondoenlijk om in elke beschaving van de wereld kinderen groot te brengen voor het zendingswerk.

Ik heb het schitterende werk gezien dat door pas bekeerde leden en kersverse ringen wordt verricht. Onlangs heeft in Mexico City een van de kortgeleden opgerichte ringen een prachtige tentoonstelling van in die ring vervaardigde handwerken georganiseerd. Alle facetten van het ZHV-werk waren daarin uitgebeeld.

Ook heb ik pas nog op een algemene conferentie van de kerk met een aantal nieuwe leden gesproken. Ze hadden verre reizen gemaakt om daar aanwezig te kunnen zijn. Toen ik hun vroeg wat het evangelie in hun leven had teweeggebracht, reageerden ze daar allemaal verschillend op en met grote openhartigheid. Hoewel hun ervaringen uiteenliepen, voelden ze zich allen ten zeerste gezegend doordat ze het licht van de herstelde waarheden ontvangen hadden, waardoor hun activiteiten gericht en zinvoller waren geworden. Het evangelie leert ons elkaar in de huiselijke kring lief te hebben en ook anderen, met wie wij in aanraking komen, liefde te betonen. Door ons licht met liefde te laten schijnen zal ons gezinsleven tot bloei komen, en binnen de muren van een liefdevol thuis kunnen wij onze kinderen de beginselen van het evangelie bijbrengen en hun het verlangen inboezemen de Heer te dienen, kennis te vergaren en een voortreffelijke levensstijl na te streven. Bij het nastreven van die doelen kan de mens - u en ik - ingevingen van de Heilige Geest krijgen. Dit is mij meer dan eens overkomen.

IK HEB EEN VRAAG

*Door Steve F. Gilliland,
Hoofd van een instituut
voor godsdienstonderwijs
te Cambridge in
de staat Massachusetts*

Is het waar dat wij allen in ons voorbestaan een verbintenis met iemand zijn aangegaan om hem of haar in dit leven eenmaal terug te vinden en ermee in het huwelijk te treden?

Voor zover ik na kan gaan, weten wij geen antwoord op deze vraag. Het is een vraag, die al vaak door heiligen der laatste dagen is gesteld, vooral bij beschouwingen over de aard van onze ondervindingen in het voorbestaan. Waar deze kwestie door kerkleden ter sprake is gebracht, hebben de leiders van de kerk over dit onderwerp zo nu en dan opmerkingen gemaakt, waarvan ik er hier enkele wil weergeven, beschouwingen waar ik persoonlijk weet van heb en die mij van veel nut gebleken zijn.

In de eerste plaats is ons uit de profetische geschriften bekend dat velen van ons vóór hun sterfelijk bestaan reeds een verbond met de Heer gesloten hebben. Zo heeft Joseph Smith bijvoorbeeld eens verklaard: „Iedereen die tot de bediening van de bewoners der wereld geroepen is, werd daar met name in de grote raadsvergadering des hemels,

vóór de grondlegging dezer wereld, toe geordend. Ik veronderstel dat ikzelf ook in die grote raadsvergadering tot dat bepaalde ambt geordend ben.” (*History of the Church*, deel 6, blz. 364, zie ook Alma 13:3-9.)

Nu weet ik niet hoe algemeen of duidelijk omschreven de aard van die ordeningen is geweest. Een enkele keer heb ik van heiligen der laatste dagen gehoord dat er in hun patriarchale zegen was vermeld dat zij reeds in het voorbestaan verbintenissen met hun echtgenoten waren aangegaan.

Ter zake van een algemene toepassing hiervan of beginselverklaring dienaangaande, heeft het Eerste Presidium in 1971 echter gezegd dat „wij geen openbaring hebben ontvangen die erop neerkomt dat wij in de voorsterfelijke staat zelf onze ouders en onze eigen echtgenoten hebben gekozen.”

(Uit een brief van 14 juni 1971, gericht aan broeder Joe J. Christensen, assistent-commissaris voor kerkelijke instituten en seminaries.)

In 1931 schreef ouderling Joseph Fielding Smith over deze kwestie: „Het is mogelijk dat dit in bepaalde gevallen waar is, maar het zou teveel verbeeldingskracht vergen om aan te nemen dat dit in alle, of zelfs in de meeste gevallen opgaat.” (*De weg naar volmaking* blz. 50, uitgave van de Genealogische Vereniging.)

Aangaande één van die bepaalde gevallen citeren sommige kerkleden nog wel eens graag een in 1857 door ouderling John Taylor geschreven artikel, waarin het vermoeden wordt gewekt dat hij althans in één geval de indruk had dat er in het voorbestaan al een overeenkomst getroffen was. (Zie „The Mormon,” van 29 augustus 1857.) Het ons door de leidinggevende broeders van de kerk gegeven antwoord

(Wordt vervolgd op blz. 18)

Een monument voor de vrouw

door Moana Bennett

Met de nog deze maand plaatsvindende onthulling en inwijding van het ZHV-vrouwenmonument door president Spencer W. Kimball in Nauvoo (Illinois) wordt eer bewezen aan de vrouwen voor hetgeen zij hebben bijgedragen tot de instandhouding en het welzijn van de mensheid. In deze tijd, waarin de rol van de vrouw in twijfel getrokken en op de keper beschouwd wordt, verschaft het evangelie van Jezus Christus te midden van de verwarde, ongeïnspireerde menselijke filosofieën een duidelijk en eeuwig vaststaand voorbeeld. Als afschildering van de opvatting omtrent de plaats van vrouwen in het evangelie der laatste dagen, geeft dit monument een beeld van de verschillende aan de vrouw toevertrouwde taken en functies in onze samenleving. Het is het grootste gedenkteken ter ere van de vrouw dat ooit is opgericht.

De op woensdag 28 juni 1978 te houden inwijdingsplechtigheden worden gevolgd door een driedaagse feestviering in Nauvoo. Op elk van deze drie dagen zal er 's avonds een toneelvoorstelling worden opgevoerd, waarin eer wordt bewezen aan de vrouwen van de kerk. Op 29 juni wordt er dan een algemene vergadering van de Zustershulpvereniging en een getuigenisvergadering gehouden.

Het monument bestaat uit een aantal beeldhouwde gestalten als even zovele eerbewijzen aan het vrouw-zijn. Ze staan in een prachtig aangelegd park van 111 x 73 meter, gelegen achter het bezoekerscentrum van Nauvoo. De centrale figuur is het beeld van een jonge vrouw,

die vol zelfvertrouwen voorwaarts treedt om haar weg te kiezen in een wereld vol keuzemogelijkheden. Zij vertegenwoordigt de vrouwen van alle eeuwen en tijdperken in de wereldgeschiedenis. In andere taferelen van het beeldhouwwerk wordt hulde gebracht aan de vrouw in haar verstandelijke ontwikkeling, liefderijk dienstbetoon, geestelijke ontplooiing, in haar omgang met mensen van alle leeftijden, in het gezinsverband, in het eeuwige leven en in een eeuwigdurende echtvereniging.

In maart van dit jaar was het 136 jaar geleden dat de Zustershulpvereniging werd opgericht. „Als bouwplaats voor dit belangrijke monument is Nauvoo gekozen, omdat dit de bakermat van de ZHV is geweest. Hier heeft de profeet Joseph Smith zelf de sleutel omgedraaid ten bate van de vrouwen der kerk, waarbij hij hun beloofde dat kennis en intelligentie voortaan op haar zouden nederdalen, en dat zij alle noodlijdenden ten zegen zouden worden,” aldus Barbara B. Smith, algemeen presidente van de ZHV (Zie *History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, deel 4, blz. 607.)

Sedert de dag waarop die eerste achttien vrouwen zich aaneensloten voor het stichten van de Zustershulpvereniging, heeft deze organisatie gelijke tred gehouden met de groei van de kerk. In de loop van het eerste jaar van haar bestaan groeide het ledental aan tot ca. 1.200, en tegenwoordig zijn er al ruim 1.200.000 leden.

Uit vele landen zijn bijdragen tot de bouw van dit monument geleverd door zusters, die met vereende krachten door

middel van creatieve inzamelingsprojecten de financiering hiervan mogelijk hebben gemaakt.

„Het is geen toeval dat de Heer ons hiermee een met recht internationale organisatie gegeven heeft.” betoogde zuster Smith. „Hij heeft ons toegerust met een vereniging, die in het leven van onze vrouwen overal ter wereld een macht ten goede kan uitoefenen. Hij heeft ons de middelen verschaft om vrouwen kracht, onderlinge gezelligheid en kameraadschap te schenken en hun uitzicht te geven op de eeuwigheid, opdat zij aan hun bestemming kunnen beantwoorden, zowel in dit sterfelijke, als in het toekomstige eeuwige leven. Wij spreken de wens uit dat dit ZHV-vrouwenmonument van Nauvoo dienst zal mogen doen als een symbool van ons grote vertrouwen in iedere vrouw en van ons diepe geloof in de waarde van haar leven, als dit goed wordt geleid.”

(Vervolg van blz. 16)

luit echter dat wij in deze „geen openbaring hebben ontvangen.” Inzake deze en veel soortgelijke aangelegenheden hebben de leiders van de kerk ons dan ook aangeraden ons te onthouden van de verkondiging van leerstellingen die in de Schriften of bij monde van thans levende profeten niet duidelijk omschreven zijn. (Ouderling Harold B. Lee in een toespraak tot de leerkrachten van seminaries en instituten voor godsdienstonderwijs, gehouden op 8 juli 1966, blz. 6-7.) Dit is een goede raad, ook voor leden die menen een persoonlijke openbaring hieromtrent te hebben ontvangen.

Het is voor ieder onzer stellig het verstandigst om bij het aangaan en opbouwen van een echtelijke relatie deze liever op haar eigen merites te baseren dan op eventuele overeenkomsten waarvan wij veronderstellen dat ze in het voorbestaan gesloten zijn.

Ongeacht hoe
geweldig iemand
kan zijn,
ongeacht hoe
goed zijn
opleiding in
wereldse zin kan
zijn, hij moet de
inspiratie van een
oprechte
godsdienstige
overtuiging
ontvangen als hij
beschermd wil
zijn tegen de
materialistische
ideologie die zo
algemeen heerst,
en die tot morele
onverant-
woordelijkheid,
wetteloosheid en
de verwoesting
van de mens
leidt.

Broeder Mark E Petersen

NU TWEE RINGEN IN NEDERLAND

Zuster Didier, terwijl zij zingend haar getuigenis geeft.

Zondag, 28 mei 1978, was een historische dag in de kerk in Nederland. Op die dag werd een bijzondere conferentie gehouden in het congrescentrum van de RAI in Amsterdam.

Twee algemene autoriteiten waren aanwezig, nl. Boyd K. Packer van de Raad der Twaalf en Charles A. Didier van het Eerste Quorum der Zeventig. Ook Eugène M. H. Engelbert, regionaal vertegenwoordiger van de Raad der Twaalf was aanwezig.

Zij waren naar Nederland gekomen met de opdracht om een tweede ring te organiseren.

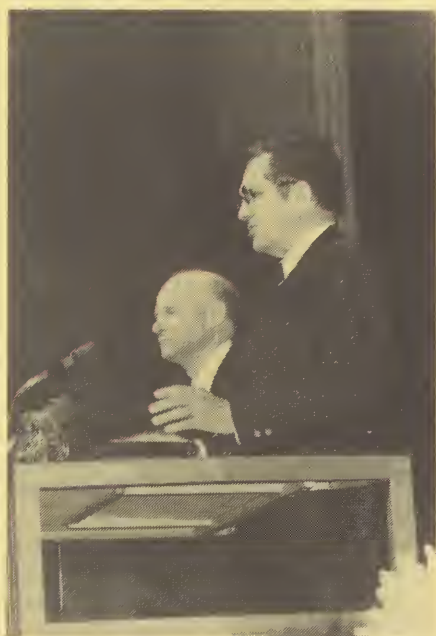
Op de voorafgaande zaterdag, 27 mei, werd in het kerkgebouw in Utrecht een aantal broeders uit de zending en de bestaande ring geïnterviewd. Op zondagmorgen werd dan, gepre-sideerd door Elder Packer en geleid

door broeder Didier de algemene vergadering gehouden. Reeds ver voor het tijdstip waarop de vergadering zou beginnen, waren al veel mensen aanwezig.

Een gemengd koor van 82 broeders en zusters zong vooraf.

Om 10.30 uur opende broeder Didier de vergadering. Als openingslied werd lofzang 152: „O, vast als een rotssteen” gezongen. Broeder J. Paul Jongkees, patriarch van de ring Den Haag Nederland sprak het openingsgebed uit.

Hierna deelde broeder Didier mede, dat als gevolg van de organisatie van de tweede ring in Nederland alle broeders en zusters die een functie bekleedden in de ring Den Haag Nederland, maar nu in het gebied van de nieuwe ring kwamen te wonen, automatisch uit die functie werden ontheven.

Elder Packer legt uit wat een ring precies is.

President C. Dijkwel, eerste raadgever in de ring Utrecht Nederland.

Vervolgens gaf hij het woord aan Elder Packer, die allereerst de groeten overbracht van de algemene autoriteiten. Hij vertelde ook, dat op dezelfde dag in Engeland drie nieuwe ringen zouden worden georganiseerd. Hij legde uit dat het vormen van nieuwe ringen een onderdeel vormt van het vergaderen van het huis Israëls.

Broeder Didier stelde hierna op verzoek van Elder Packer het volgende voor: De ring Den Haag Nederland zal bestaan uit de wijken Amersfoort, Amsterdam, Apeldoorn, en Den Haag en uit de gemeenten Alkmaar, Delft, Den Helder, Haarlem, Hilversum en Leiden.

President van de ring blijft Cornelis van der Put. Broeder J. Jansen wordt in plaats van tweede, eerste raadgever en broeder Anne Hulleman tweede raadgever.

Broeder Willem van Zoeren uit

Amersfoort wordt geroepen als patriarch. Als leden van de hoge raad blijven de broeders Louis F. C. Frölich, Michiel W. Blom, Tjong K. Tio, Jacob P. van Oudheusden, Marinus D. Kooijman, Christiaan R. Kirchbaum en Hendricus P. Schenkels in functie. De hoge raad wordt aangevuld met de broeders Paul Jongejan, Aldert Last, Cornelis J. Baay en Frans de Visser.

Als administrateur wordt geroepen Hendrik A. Truin, met Leendert Feith als assistent. De assistent-administrateurs Harold R. Williams Jr. en Paulus M. van 't Schip blijven in functie.

Als uitvoerend secretaris wordt geroepen broeder Joop van Dissel. Broeder Howard W. Marshall zal worden geordend tot bisschop en worden aangesteld als bisschop van Amersfoort. Hetzelfde zal gebeuren met broeder Martin Mulder voor Apeldoorn. Broeder Jan Klunder zal wor-

Aandachtig luisterend op het podium.

Zuster van der Put, vertalend voor zuster Didier.

den aangesteld als president van de gemeente Hilversum.

De ring Utrecht Nederland zal bestaan uit de wijken Arnhem, Eindhoven, Rotterdam-noord, Rotterdam-zuid en Utrecht en de gemeenten Dordrecht, Gouda (afhankelijk bij Rotterdam-noord), Nijmegen, Schiedam-Vlaarding en Zeist.

Als president van de nieuwe ring is geroepen Eugène M. H. Engelbert, met Cornelis Dijkwel als eerste raadgever en Rudolf A. Mensink als tweede raadgever.

Br. Carel G. Schulders uit Dordrecht wordt geroepen als patriarch.

De hoge raad zal bestaan uit de broeders Antonius H. Botter, Gerrit van Driel Kluit, Petrus A. Friederichs, Geert A. Geertsma, Cornelis A. 't Hoen, Hubertus C. van Lieshout, Isaac M. Looy, Johannes T. M. Mollemans, Ronny Muntinga, Jan Slier en Hendrik Vernes.

Broeder Johannes Thiel wordt geroepen als administrateur en br. Johan W. Zurhaar als uitvoerend secretaris. Zuster Elisabeth S. Mensink wordt geroepen als presidente van de Zusters Hulp Vereniging in de ring.

Alle voorstellen werden door de aanwezigen ondersteund.

Na het voorstellen van de nieuwe functionarissen zong het koor een lied.

Het presidium van de ring Den Haag Nederland kreeg als eerste de gelegenheid enige woorden te zeggen. President van der Put sprak over het voorrecht om in een ring te wonen, maar wees ook op de grote verantwoordelijkheid daarvan.

President Jansen haalde het lied: „Ziet, de zon schijnt heden in mijn ziel" aan en getuigde, dat die zon van het evangelie inderdaad in zijn ziel scheen.

President Hulleman dankte voor het in hem gestelde vertrouwen.

Hierna sprak president Limburg van het zendingsgebied Nederland over de voortgang van het zendingswerk. Zuster Didier gaf zingend haar getuigenis door op prachtige wijze te zingen: „I know that my Redeemer liveth".

Vervolgens kwam het presidium van de ring Utrecht Nederland aan de beurt.

President Engelbert vertelde over de wijze, waarop hij was geroepen voor zijn nieuwe functie en zei daar heel dankbaar voor te zijn.

President Dijkwel sprak over het feit, dat in de kerk, waar wij lid van zijn de woorden van Jezus Christus worden gepredikt.

President Mensink dankte voor het voorrecht, dat hij had gekregen om in de nieuwe ring onder president Engelbert te mogen meewerken aan de opbouw van Gods koninkrijk.

Als tussenlied werd door de aanwezigen lofzang 73: „Gods Geest brandt in 't harte" gezongen.

President A. Hulleman, tweede raadgever in de ring Den Haag Nederland.

Na dit lied gaf zuster Packer, vertaald door zuster van der Put, haar getuigenis. Ook broeder Didier gaf zijn getuigenis over de waarheid van de kerk.

Tenslotte sprak Elder Packer, vertaald door broeder Jongkees. Hij legde uit, wat de betekenis is van het woord ring. Een ring is bedoeld om de kerk te steunen, niet om door de kerk te worden ondersteund. Hij sprak de hoop uit, dat zeer snel de nu gevormde ringen weer gesplitst zullen worden. Dat zal aantonen, dat de leden van die ringen hun taak goed hebben vervuld, door met alle mogelijkheden die zij hebben aan de uitbreiding van de kerk te werken. In Nederland zijn de mensen met veel materiële zaken gezegend. Die beho-

ren te worden aangewend om Gods werk te doen.

Elder Packer spoort daarom iedereen aan om hard en eerlijk te werken. Dat zal persoonlijke vooruitgang en de vooruitgang van de kerk tot gevolg hebben.

Als slotlofzang werd gezonden 184: „Leid ons o, Gij goede Meester", waarna broeder Schulders, de nieuwgeroepen patriarch van de Utrecht Nederland ring het slotgebed uitsprak.

Na afloop werden de diverse functionarissen geordend en aangesteld.

President J. Limburg benadrukt nog eens de noodzaak van zendingswerk.

In de conferentie - waar ruim 1800 personen aanwezig waren - heerste een bijzonder fijne geest. Het was werkelijk een geestelijk feest, dat velen zal inspireren om de opgedragen taken zo goed mogelijk te vervullen.

H. Vernes

Veilig thuis

Door Alice Stratton

Ik begon mijn hemelse Vader lief te hebben toen we op de boerderij in Kolob woonden. Ik herinner me mijzelf knielend bij moeder, terwijl ze mij hielp met mijn gebed. Ik

voelde me warm en veilig, omdat ik wist dat zelfs in het donker onze hemelse Vader over me waakte. Dit fijne gevoel hielp me niet bang te zijn voor de schaduwen die zich buiten

de tent bewogen en de geluiden van de nacht. Vallende dennenaalden op het tentzeil, maakten hetzelfde geluid als de rennende eekhoornpootjes. Zelfs de plof van een af en toe vallende denneappel klonk vriendelijk, als hij van de tent op de grond rolde. Nog een nachtkus en moeder zou weggaan, mij lekker in mijn bed liggend achterlatend, naar de boerderij met één kamer. Daar zouden mijn zusters de melkbussen aan het schoonmaken zijn, en vader zou onder het gele lamplicht zitten lezen.

Kolob was een verrukkelijk land, met weilanden waar we verstoppertje speelden en heuvels die er gewoon om vroegen beklommen te worden. Soms maakte moeder een lunchpakket en ging met ons mee. Toen ze wist dat wij de weg kenden, liet ze mij en mijn zusters alleen naar de zaagmolenkloof gaan. Dat was werkelijk heel spannend. Een blauwe Vlaamse gaai vloog vooruit, vliegend van de ene struik naar de andere, zijn brutale kopje scheefhoudend en snaterend naar ons. Een marmot sloeg ons nieuwsgierig gade, en schoot zijn hol in toen we naderbij kwamen.

Grasklokjes, paarse madeliefjes, en vuurdoorns bloeiden er in overvloed. Elke bocht van het pad bracht nieuwe vreugden. We verzamelden grillig gevormde stenen en wilde bloemen. De tijd vloog voorbij.

De zon ging in het westen onder achter het bos, terwijl wij door zand en salie sjokten op het laatste stuk

naar huis. Dan holden wij met onze armen vol schatten naar huis om ze aan moeder te laten zien. De lucht van warm korenbrood die ons hongerig maakte, begroette ons, het was tijd voor het avondeten. Maar de kamer was vreemd genoeg leeg. Moeder was er niet. Ik snelde de achterdeur uit. Ik holde naar de grote tent waar onze bedden stonden en keek naar binnen. De ondergaande zon schemerde door het zeil, en vulde de tent met een gouden gloed. Daar, knielend naast haar bed, was moeder. Met verwonderde eerbied wachtte ik. „Wat was u aan het doen?” vroeg ik verlegen toen ze opstond. Ze kustte me zacht op mijn wang. „Ik vroeg mijn hemelse Vader mijn kleine meisjes veilig thuis te brengen.”

„Ik wist niet dat je Hem ook overdag dingen kon vragen,” zei ik verbaasd. Ik dacht dat naast ons regelmatig gezinsgebed, wij alleen nog baden voordat we in onze bedden rolden.

Terwijl moeder op de rand van haar bed zat, hield ze me dicht tegen haar aan en zei, „Weet je, Patsy, wij zijn allemaal kinderen van onze hemelse Vader. Omdat Hij van ons houdt, zal Hij altijd naar ons luisteren.” Daar in de zachte gloed van de zonsondergang werd me iets duidelijk.

Hemelse Vader betekent werkelijk Vader, het was niet alleen een naam. Ik was echt zijn kleine meisje, en ik kon altijd tegen Hem praten.

Mijn hart juichtte, en zo deed de wind, ik hoorde hem in de dennebomen zingen.

Verwart gezin

Kijk eens of je dit gezin kunt
ontwarren. Kun je de ouders
vinden? Hoeveel meisjes en
jongens kun je vinden?

Door June Anne Olsen

EEN BIJBEL-QUIZ

Een Kleurplaat

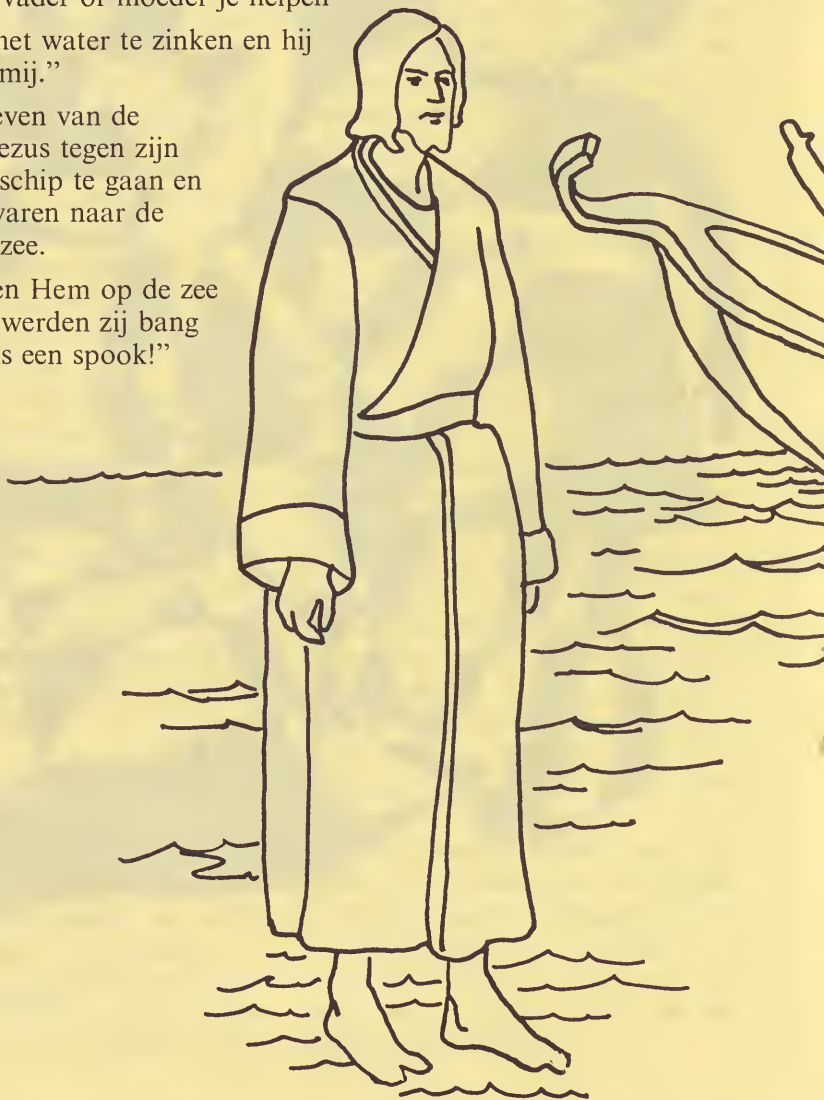
Door Thelma de Jong

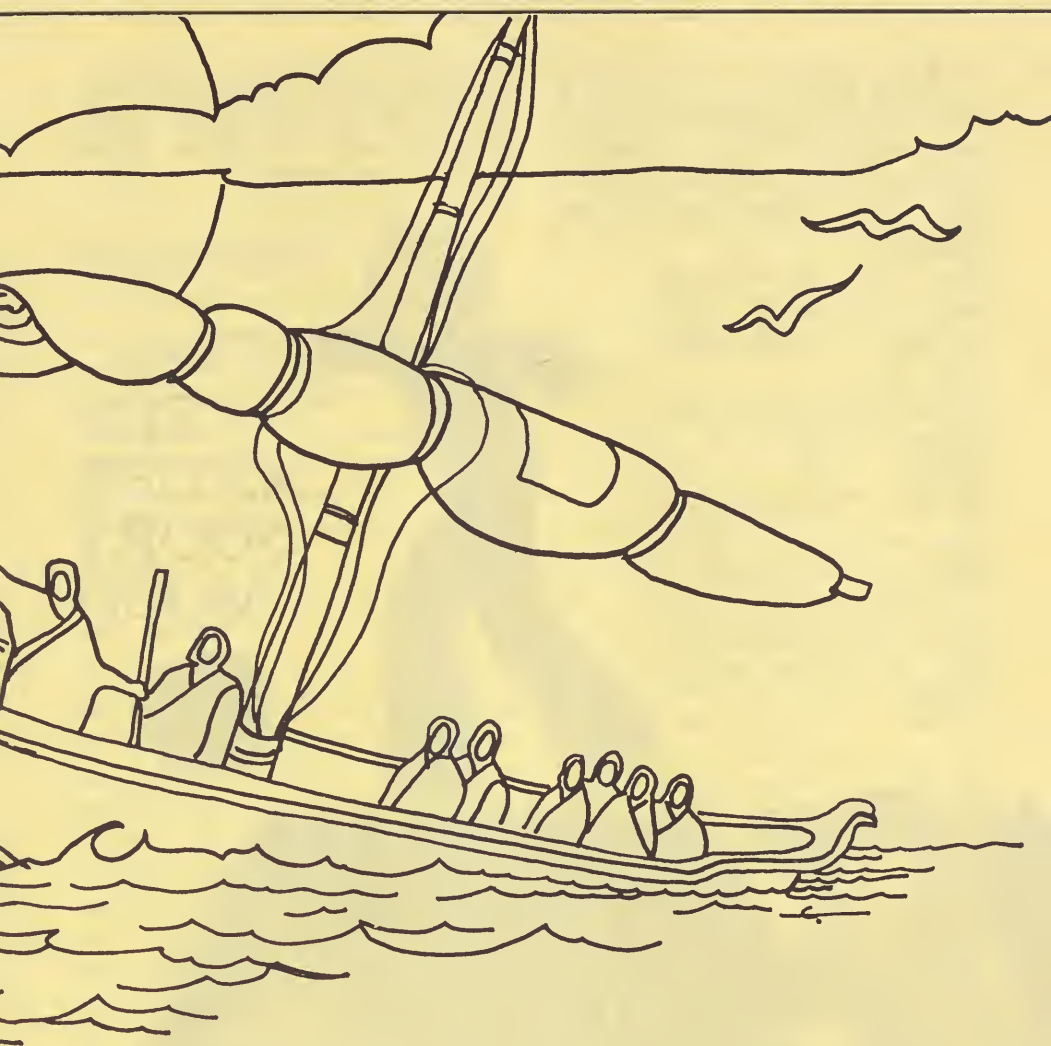
Nummer de volgende zinnen zodat zij het verhaal vormen zoals het in de Bijbel wordt verteld. Lees het verhaal in Matteüs 14:13-33. Als je er moeite mee hebt, laat dan je vader of moeder je helpen

Petrus begon in het water te zinken en hij riep, „Heer redt mij.”

Na het te eten geven van de vijfduizend, zei Jezus tegen zijn discipelen in het schip te gaan en Hem vooruit te varen naar de overkant van de zee.

Toen de discipelen Hem op de zee zagen wandelen, werden zij bang en zeiden: „Het is een spook!”

Gedurende de nacht begon een sterke wind te waaien en de zee werd erg ruw.

Jezus sprak tot hen en zei, „Houdt moed, Ik ben het, Weest niet bevreesd!”

In de vroege ochtend ging Jezus naar hen toe, wandelend over de zee.

Petrus antwoordde Hem en zei, „Here, als Gij het zijt, beveel mij dan tot U te komen over het water.”

Terstond stak Jezus hem zijn hand toe en greep hem en zei, „Kleingelovige, waarom zijt gij gaan twifelen?”

Loes Bennett's mond was droog, en ze voelde zich misselijk terwijl ze zich optrok aan het dak van het schuurtje. De brandende Nieuw Zeelandse zon was zo heet, dat het roestige golfijzeren dak ervan trilde.

Haar neef Jan Tavistock schreeuwde omhoog, „Schiets een beetje op! Minder punten als je stopt.”

Jan was altijd de leider van de spelletjes wanneer zij de boerderij van Tavistock bezochten. Deze zomermiddag waren er drie die gevaarlijke spelletjes speelden; zichzelf en Jan en Arnold Tavistock, Jan's neef, die met zijn familie in een ander huis op de boerderij woonde.

Arnold was bijna van het dak gevallen, en had zijn been geschaafd. Tranen stroomden langs zijn gezicht. Alleen Jan's minachtende schreeuw

Door Maureen Eppstein

EEN ANDER SOORT MOED

„Uilskuiken!“ deed hem doorworstelen over het steile dak naar de nok. Met trillende ledematen trok Loes zich recht op.

Arnold was even oud als zij. Als hij het kan, kan ik het ook, besloot ze. Achter de velden glinsterde het blauwe water van de haven van Tauranga in de zon. Voor haar was de scherp gerande „schrik“ (nok) van het dak. Ze durfde niet naar beneden te kijken. Armen wijd uitgespreid om haar evenwicht te bewaren, bewoog ze voorzichtig haar linkervoet naar voren. De warmte brandde als naalden door het eelt van haar voet.

„Au!“ mompelde ze en kromde haar tenen van pijn.

Een spottend gelach klonk van beneden. Ze kneep haar lippen op elkaar. Ik zal die gemene Jan Tavistock eens een paar dingen laten zien, besloot ze. Loes mat met haar ogen de nok van het dak, toen liep ze er voorzichtig overheen, sprong naar de overhangende takken van de treurwilg, en zwaaide zich op de grond. Jan knikte met misgunnende goedkeuring. „Laten we het dit keer achterstevoren doen, beginnend bij . . .

Plotseling liep Loes weg. Ze had genoeg van die rare spelletjes van de jongens. Aan de rand van de groententuin was haar zusje Lorraine tunnels aan het graven in de aarde met een groepje kleinere kinderen van Tavistock. Om een of andere reden trok haar dat ook niet aan. Ze slenterde over het stoffige pad langs de oranje mandarijnboomgaard, de bomen hadden een gelijk verdeeld patroon van onrijpe groene ballen, versierd met de gloed van

rijp fruit. Aan haar linkerkant, achter de kruisbesstruiken, lag de groententuin uitgestrekt in weelderige pracht.

Vanaf de donkere schaduw van de macrocarpa windvangers aan het einde van het pad liep een platgetreden paadje naar de weg. Ze besloot liever daarheen te gaan dan rechtuit langs de kleine houten bungalow, waarvan ze wist dat het Arnold's huis was. Ze ging beschroomd over het verboden terrein: maar tante Elsie, Jan's moeder, was een zuster van haar moeder, dus voelde ze zich vrij om ook hun deel van de boerderij te ontdekken.

De boerderij was aan de kust van één van de vele smalle schiereilanden die in de Tauranga haven uitkwamen. Langs de rots waren de pohutukawa's in bloei, donzen helder rode trossen afstekend tegen het vaal grijs-groene gebladerte. Nieuw-Zeelandse kerstbomen, zoals ze vaak genoemd worden, omdat zij de hele zomerse december bloeien.

Het pad eindigde bij een wit huis met de geveltop overgroeid met klimplanten, waar de muffe geur van verwelkte rose rozen in de lucht hing. Achter de verste hoek van het oude huis was een leeg driehoekig stuk land. Het huis keek er niet op uit, het stond eerder er vanaf gekeerd naar het pad toe, en een hoge heg verborg het uitzicht op dat punt.

Nieuwsgierig leunde Loes op het houten hek. Het terrein was kennelijk geen deel van de boerderij, en er was geen levend wezen te zien. Aangezien er niemand was om haar te beletten op onderzoek uit te gaan, klom ze over het hek.

Het midden van het terrein was grasachtig en vlak, maar de pohutukawa's groeiden weelderig rondom de top van de rots, en hun bladeren vulden

geleidelijk een diepe groeve die de lijn van de kust volgde. Peinzend onderzocht Loes de groeve nader.

Er waren sporen van aarden wallen verderop. Versterkingen? vroeg ze zich af. Natuurlijk! Het moet een Maori-fort geweest zijn, gebouwd voor één van hun eindeloze stamoorlogen.

Het oorlogswerk was oud, veel ouder dan de andere huizen in de omtrek. Een diepe stilte lag over de plaats, een stilte als verborgen naderend gevaar, dat gevoel werd nog versterkt door het ritselen van de bladeren en het kabbelen van de golfjes tegen de rotsen. Ze bewoog zich over het grasveld. Hier werd het gevoel van zich op verboden terrein te bevinden nog sterker. Ze huiverde.

Er zijn bepaalde plaatsen die heilig voor het Maorivolk zijn, herinnerde ze zich, en dit is er waarschijnlijk één van. Het oude verbodene was bijna tastbaar in de trillende lucht. Ik hoor hier niet te zijn, dacht ze. Haar hart bonsde, ze liep terug tot ze weer buiten het hek stond.

De jongens waren een wild spelletje krijgertje aan het spelen, toen ze naar het huis terugkeerde.

„Waar was jij naar toe?” vroeg Jan.

„Wandelen.”

„Waarom kneep je er tussenuit?”

Ze haalde haar schouders op. „Het was een dom spelletje.”

„Je was bang!” Jan keek naar Arnold voor steun.

„Nietwaar, Arnold?” vroeg hij.

Arnold knikte nerveus als op afspraak.

Loes ogen flikkerden, „Ik deed het dak van het schuurtje beter dan jij, Arnold Tavistock.”

„Goed dan,” zei Jan. „Maar voor het er later tussenuit knijpen, moeten we echt een moeilijk spelletje voor je bedenken. Je moet het doen, anders mag je niet meer met ons spelen.”

„Wie wil er nu met meisjes spelen?” mopperde Arnold. Loes slikte moeilijk, ze wist dat ze niemand meer zou hebben om mee te spelen als ze niet meedeed met deze arrogante neef.

„Ik weet wat!” zei Jan juichend.

„We zullen je met ons mee laten doen als je op de oude Maori begraafplaats op de landtong durft.”

Arnold's grijns verspreidde zich van oor naar oor.

„Ja, je moet naar de begraafplaats gaan en er een half uur blijven. Het is een echt griezelige plaats, Loes.”

„Nee.” Loes' stem was vast.

„Je durft het dus niet?”

Loes glimlachte. Ze was niet van plan hen te vertellen dat ze er al geweest was. De belevenis was er te belangrijk voor. Een machtig gevoel groeide binnenin haar. Niet langer zou ze zich schikken naar Jan's heerszuchtige eisen. Ze had een ander soort moed ontdekt.

„Waarom wil je dan niet gaan?” hoorde hij.

„Omdat ik wijzer geworden ben,” antwoordde ze en keek hem recht in zijn gezicht. Toen draaide ze zich om en liep weg.

**„Wie doopt
er nu een
kind van
acht jaar?“**

Daar was maar een antwoord op: zijn vader. Maar dat antwoord zou de vragenstellers, die met dat probleem zaten niet bevredigd hebben.

De zaak zat zo, dat wij opeens een telefoontje kregen van onze dochter die in Amerika woont: of wij geen zin hadden om dit keer eens met de kerstdagen te komen. In de haast om alles in de drie minuten te knellen noemde zij ons op wat er allemaal op het feestmenu stond. Twee kerstdagen, Oud en Nieuw, Richard zijn verjaardag en als jullie nu eens een maand blijven, dan kunnen jullie Richard zijn doop ook meemaken.

Dat laatste gaf de doorslag en heus niet omdat wij zulke brave, echte Mormonen zouden zijn, maar gewoon omdat die doop nu eenmaal het belangrijkste gebeuren was in dat rijtje. Jammer, dat u Richard niet kent of niet meer kent, want binnen de muren van het voormalige clubgebouw van een Christelijke voetbalclub in Amersfoort, was hij een bekende baby, die zijn moeder trouw begeleidde bij haar kerkgang, maar dat is dan alweer zo'n kleine acht jaar geleden.

Tijdens die drie minuten telefonade moest er in feite ook direct antwoord komen, want dat scheelt nogal het een en ander in prijs.

Drie maanden vooruit boeken of zo-
maar even een plaatskaartje laten
komen. Het gevolg van dat plotselinge
boeken voor U.S.A. was wel, dat wij
opeens iedereen op de hoogte moes-
ten stellen van onze afwezigheid tus-
sen 15 december en 15 januari j.l.

Toen dook die vraag op: Wie doopt
er nu een kind van acht jaar?

Daar had uw schrijver helemaal niet
over nagedacht. Je wist dat het kon,
het was gebruikelijk binnen de kerk,
maar nu kwam de reactie van de bui-
tenwereld pas goed los. De meesten
konden er wel wat voor voelen, dat
wij kerstfeest gingen vieren bij de
kinderen.

Heel wat minder leuk vonden de ver-
tegenwoordigers van die buitenwereld
het al, als je dan vertelde dat kerst-
feest niets te maken had met de ge-
boorte van Jezus en nog veel minder
leuk werd het gevonden als je refe-
reerde aan een openbaring aan Jo-
seph Smith, die de geboorte plaatste
in de maand april.

Dat je als Mormoon automatisch al
iets vreemds bent, dat zal menigeen
wel uit ervaring kennen, maar dat je
tijdens die kerstdagen daarin alleen
een eerbetoon aan Jezus wilde zien,
dat ging velen te ver.

En dan die verjaardag van zo'n jong
dat dan net acht jaar werd, daar hoef-
de je toch al die kosten niet voor te
maken? Nou het ging helemaal niet
om een jong, maar om de fijnste klein-
zoon ter wereld en daar moest dan
maar van alles voor wijken. Hij was,
doordat zijn vader, die kapitein in het
U.S.A. leger was, werd uitgezonden
in ons huis geboren, ik mocht hem
zegenen in de kerk in Amersfoort en
ik moest en zou er bij zijn, als hij
gedoopt zou worden.

Om dat haarfijn uit te leggen, dwars
tegen allerlei motiveringen in daartoe

was ik niet opgewassen. Wat voor mij vanzelfsprekend was werd opeens een fundamentele zaak, waarbij de golven van meningsverschillen vaak hoog opliepen tegen de muren van niets willen aanvaarden.

Maar ook binnen de eigen kring kwam dat verlangen om er bij te zijn vaak over als iets gewilds. Dat is begrijpelijk, omdat wij in ons land heel wat vaker te doen hebben met leden, die afkomstig zijn uit andere kerkgenootschappen, dan leden die er vanaf hun eerste levensweek in zijn opgegroeid. Ik heb het wel eens genoemd: wij zijn amateur Mormonen de meeste professionals zitten nog altijd in Amerika.

Moet een kind van acht jaar opstaan uit het watergraf, moet hij zich bekeren van zijn zonden, is hij waarlijk in staat zo'n beslissing te nemen, zijn daden te overzien? Dat wist ik niet zomaar te beantwoorden. Dat kan ik nu pas, nadat de doop heeft plaats gehad.

Wat weet een kind van acht jaar over God, over Jezus, over openbaringen. Dat wist ik toen niet, daarvoor moest ik eerst de doop zelf hebben meegemaakt.

Richard zat al een hele tijd op de zondagsschool en laat het iedereen een troost zijn, die met deze leeftijds-groep in aanraking komt, ze leren er veel meer dan wij vaak beseffen. Het geven van lessen aan dat kleine spul is geen verloren tijd.

Dat weet ik nu beter, dat weet ik na die doop.

Richard had een onderhoud met zijn bisschop en die bisschop vertelde dat het een goed onderhoud was geweest. Dat was ook een nieuwtje voor mij, want de avond ervoor was er veel meer belangstelling voor de trein op de vloer en de modelvlieg-

tuigen op de zolder geweest.

Hij wist veel van datgene dat hij dienen de te weten.

Over God de Vader, over Jezus de Zoon, over gehoorzaamheid, over profeten. Veel meer dan zijn eigen vader aanvankelijk dacht.

De doop zou plaats vinden op zaterdag 7 januari 1978 in The Church of Jesus Christ of Latter Day Saints van de Silver Spring Ward staande aan de Randolph Road 500. Dat kerkgebouw staat op een heuvel, nogal ver buiten de bebouwing van Silver Spring, maar daar trekt geen mens zich wat van aan.

Dank zij de lessen van de zondags-school, dank zij het regelmatige komen en omdat het nu eenmaal een pienter jong is, was er veel blijven hangen. Het ging hem gemakkelijk af. Zaterdag was de zoveelste ijskoude morgen en wij hadden nog al wat problemen tegen de spiegelgladde heuvel op te komen vanaf de parkeerplaats, dat is bij ons in Vlissingen wel gemakkelijker.

De voorbereidingen van de doop kan ik overslaan, die zijn helemaal gelijk aan die bij ons. Iets dat wij hier niet zo zeer kennen, dat is de enorme verzameling kleine, vaak ultra jonge kinderen die soms onder het wakend oog van de ouders meegaan naar de kerk. Nog vaker blijken ze aan dat „wakend oog” te ontsnappen, dat wel.

Bij het binnengaan van de kerk ontbrak de gewijde stilte totaal. Overal vloog wel iets van het grut door de lange gangen heen. Het was dus gewoon gezegd een herrie van jewelste, bepaald niet iets dat hoort bij een doop. Maar hoevelen zullen ons daarom niet benijden?

Een algemene technische miskleun zijn de schuifdeuren in een kerk. Je

kunt er wel aparte hokjes van maken, maar het zou een illusie zijn te denken dat je er een afscheiding mee kunt maken. En laten wij maar helemaal niet praten over geluidshinder! Deze gang van zaken maakte de inleiding erg moeilijk. Jammer want Br. Willis hield een fijne toespraak en richtte zich alleen tot de beide aanstaande dopelingen. Ik heb gelukkig een fotocopie van zijn tekst en die bewaren wij zorgvuldig. Voor hem zaten de twee knapen, die hun eerste belangrijke beslissing gingen nemen.

De een naast zijn vader, de ander naast zijn huisonderwijzer en zij begrepen waar het om ging en wat stond te gebeuren. In hun smetteloze witte pak, wachtende op de doop door onderdompeling. Dat doopvont kende ik helemaal niet, ik had het nooit eerder gezien, omdat het een afsluitbare nis was in een van de gangen. Gangen die het kerkgedeelte omsloten, maar ook een enorme ruimte voor basketball.

De doop werd een nieuwe ervaring en waarom dan wel? Niet, dat er iets anders gebeurde dan waar ter wereld de kerk bezig is het evangelie uit te dragen, maar wel, omdat wij ons niet hoeven te schamen voor de ontroering en emoties. Dezelfde woorden uitgesproken door zijn eigen vader, de priesterschapsdrager vormden een moment waarop je buiten de harde wereld van elke dag stond, beter gezegd er boven kwam te staan.

Richard ging dus helemaal onder en kwam boven: drijfnat. Dat was dus logisch. Maar die glimlach op dat jonge gezicht, daar paste geen logica bij.

Later vertelde hij mij, dat het water eigenlijk veel te koud was en dat werd bevestigd door zijn vader. Maar

op het moment zelf had hij er niets van gemerkt.

Neen, ook bij ons is een knaap van acht na zijn doop niet klaar. Hij zal nog veel moeten leren en ervaren. Hij zal bezocht worden door problemen, die niemand voor hem kan oplossen en hij zal vragen stellen die uitsluitend een eerlijk en direct antwoord vergen. Dat kan allemaal, zeker binnen gezinnen waar iedereen een trouw en goed lid van de kerk is. Hij is bepaald niet opgestaan uit een watergraf, hij kent zijn zonden zelf wel, maar dat zijn allemaal zonden zonder zonde. Op zijn nieuwe kalender stond op het vakje 7 januari met veel te grote letters „Baptism”. De bevestiging was gepland op de zondag daarop volgende.

Zondagmorgen om even voor tien kwam de klap. Met een erg letterlijke klap was de dopeling van zaterdagmorgen tegen een hoek van het bureautje gevlogen. Het bloed stroomde er met kracht uit, zijn hemd zat vol bloed en zijn haren plakten tegen zijn bleke voorhoofd.

In USA zijn doktoren helemaal geen huisbezoeken meer gewend en nog minder op zondagmorgen. Hij moest dus in de vrieskou in de auto gehesen worden, ingepakt in een deken en holder de bolder naar een ziekenhuis, dat de nogal toepasselijke naam Holy City Hospital droeg.

Na een uur kregen de achterblijvers telefonisch bericht. Het viel allemaal wel mee, het gat was wel diep maar niet groot. Met vijf hechtingen en een buil zou hij over een kwartier thuis komen. Achteraf dus niets bijzonders. Maar het werd wel bijzonder, want hij zei: Dat zoiets nu gebeuren moet op zo'n belangrijke dag. Wat een geluk, dat die dokter mij zo snel dicht kon krijgen. Straks word ik bevestigd en

dat kan met buil en hechtingen toch doorgaan. Het is doorgegaan de bevestiging, maar de vrees voor uitstel was het eerste dat door het gehavende blonde kopje was gegaan.

Bij die bevestiging stonden in elk geval wel twee volwassen mannen met trillende knieën. De knaap zelf stond met gebogen hoofd, wetende dat hij werd bevestigd in een verbond met zijn Heer.

En dat had ik allemaal nooit kunnen vertellen, voordat het allemaal achter de rug was. Nu kan ik er over spreken en schrijven.

Een jongen van acht jaar kan gedoopt worden, omdat hij dat zelf wil en omdat hij weet waarom. Dat had ik moeten zeggen en dat kan ik nu zo stellen, na die zaterdag en zondag, daar in Silver Spring (Md) Randolph Road 500.

broeder A. Meijer

Het kerkgebouw van de wijk te Silver Spring, U.S.A.

Een van de onopzettelijk best bewaarde geheimen in de kerk is waarschijnlijk dat er voor ongetrouwde leden zo'n massa ongekende zegeningen en bijzondere levenskansen beschikbaar zijn.

In ons verlangen om er vooral niet bij over te schieten en zo vlug mogelijk te trouwen, zijn we licht geneigd de vele unieke kansen te verzuimen om ons niet alleen op het huwelijk voor te bereiden,

maar ook op onze eeuwige verhoging. Als 33-jarige, pas op mijn 25ste tot de kerk bekeerde ongetrouwde vrouw, heb ik vaak ongeduldig uitgezien naar de vervulling van de in mijn patriarchale zegen voorkomende belofte dat ik eenmaal in de tempel in het huwelijk zou treden. Toch ben ik mij in de acht jaren die sedert mijn doop verstreken zijn, met steeds toenemende dankbaarheid sterker bewust geworden van de speciale

De vrijgezellenjaren: Een doffe ellende, of mooi meegenomen?

Door Anne G. Osborn

zegeningen die voor ongehuwde kerkleden zijn weggelegd, mits zij hun geloof trouw blijven.

Wij hebben tijd tot onze beschikking en het voorrecht om die naar eigen believen te besteden, maar we zijn ook aansprakelijk voor de wijze waarop wij dat onschatbare geschenk van die vrije tijd benutten. Nu kunnen wij ongehuwde kerkleden onze ongetrouwde staat hetzij betreuren en op de rand van de wanhoop leven, of wij kunnen die tussentijd gebruiken als een creatieve wachtperiode vol bruisende activiteit. Naar mijn vaste overtuiging is de manier waarop wij deze levensfase doorbrengen van beslissende betekenis, niet alleen voor ons huidig en later geluk, maar ook voor onze eeuwige vooruitgang.

Allereerst moeten wij het vraagstuk van onze beroepskeuze bekijken. Men heeft mij dikwijls gevraagd: „Moet een ongehuwde vrouw die lid van de kerk is zich toeleggen op een maatschappelijke carrière die bijna al haar tijd in beslag neemt en een kostbare, uitgebreide beroepsopleiding vereist?”

Ik heb de indruk dat het verkeerd is om hier te generaliseren. Er zijn vrouwen die pas in hun element zijn en tot hun recht komen als ze zich kunnen meten met een veeleisende werkkring. Persoonlijk put ik als medisch docente en specialiste in de diagnostiek grote voldoening uit mijn dienstbetoon aan anderen. Het geeft mij een intense bevrediging als ik een bijzonder moeilijk te bepalen diagnose nauwkeurig heb weten vast te stellen. Bovendien heb ik door gebed en priesterlijke zegens voor mezelf de troostrijke zekerheid ontvangen dat mijn tegenwoordige werkzaamheden in de ogen van de Heer aangenaam zijn. Een dergelijke veeleisende, tijdrovende werkkring is misschien niet de beste oplossing voor het merendeel van de vrouwen van de kerk. Ik moet trouwens bekennen dat ik de grootste en duurzaamste vreugden in mijn leven niet

ontleen aan mijn enigszins ongewone beroepsarbeid, maar aan van die in alle stilte verleende liefdediensten. Als ongehuwden hebben wij de tijd om de geheimen te leren kennen van het tot grote zegen worden in het leven van anderen. Het is maar al te gemakkelijk om zozeer op te gaan in onze eigen zorgen en behoeften dat wij geestelijk doof worden voor de noodkreten en het hartzeer van de mensen om ons heen. Met de hulp van een welwillende bisschop of ZHV-presidente kunnen we te weten komen wie er in de wijk een pannetje warme soep nodig heeft, bij wie een gazon moet worden gemaaid of waar behoefte bestaat aan wat medeleven of een gezellig praatje. Een aan huis gebundene kan men verrassen en opvrolijken met de anonieme bezorging van een warm, eigengebakken brood of een ovenverse taart, enz.

Later zullen we nooit meer zo onbelemmerd over onze eigen vrije tijd kunnen beschikken als nu. We hebben de tijd om bijv. een cursus te gaan volgen aan een HLD-instituut of thuis een seminariecursus te bestuderen. We hebben de tijd om ons volgens een bepaald rooster aan bestudering van de Schriften te zetten en dit volijverig te blijven doen. De zo aangekweekte zelfdiscipline zal ons in heel ons verdere leven goed van pas komen.

We hebben de tijd om goed belezen te worden, als we maar uit de beste boeken onze kennis vergaren.

We hebben tijd om een ruime verscheidenheid van talenten en interesses verder te ontwikkelen. Tijdens mijn medische studie had ik geen al te ruim inkomen. Toen is er een jaar geweest waarin ik besloot al mijn kerstgeschenken zelf te maken. Op zoek naar ideeën kocht ik een handboek in goedkope uitvoering over batikken (de kunst om figuren op textielweefsels te verven). Tot mijn eigen blijde verrassing ontdekte ik daardoor in mezelf een

onontwikkeld artistiek talent. De kunsthandelaar die de gebatikte doeken voor mij inlijstte voordat ik ze anderen cadeau deed vond ze zo mooi dat hij me verzocht een verzameling batikwerk voor een eigen kunstnijverheidstentoonstelling te maken! Uit de opbrengst van de vlot verkochte tentoongestelde produkten en regelmatige nabestellingen heb ik niet alleen mezelf kunnen onderhouden toen ik op kamers woonde, maar nog voldoende weten te sparen voor een aanbetaling op een eigen huis.

We hebben als vrijgezel ook tijd om dat al zo lang uitgestelde genealogisch onderzoek te gaan doen. Mijn broer, die ook op latere leeftijd lid van de kerk is geworden, begon samen met mij plichtmatig alle nodige gegevens te verzamelen, en het deed ons veel genoegen een nieuwe bron van vreugde en spanning te hebben ontdekt. Nu is onze hele familie ingeschakeld bij het verzamelen van oude foto's, het opsporen van documenten uit vroeger dagen en het opstellen van onze familiestamboom.

De grote voldoening die wij vinden in geregeld, vlijtig dienstbetoon in de kerk kan niet worden overschat. Zo ben ik lid van het algemeen zondagsschoolbestuur, maar toch vind ik het ook heerlijk om bij ons in de wijk dienst te doen als zondagsschoolleerling.

Verder hebben we de tijd om lichamelijk goed in conditie te komen. Ik doe aan skiën, ik tennis op drie dagen in de week en ga erop uit met mijn hond, die ik heb leren apporteren. De opwekkende werking die uitgaat van regelmatige krachtige lichaamsbeweging op onze geestelijke en gemoedsgesteldheid is bovendien goed voor de slanke lijn.

We hebben de tijd om mee te leven met gezinnen in onze wijk of gemeente en vriendschap te sluiten met hun kleine kinderen. Ik word vaak uitgenodigd om deel te nemen aan honkbalwedstrijden,

viool- en pianorecitals, kerstspelen en zwemfestijnen, waarnaar ik dan ook vol verlangen uitkijk. Krachtens ons eigen voorbeeld kunnen wij zodoende de met ons bevriende jongelui stilzwijgend aanmoedigen om bij het bereiken van de volwassen leeftijd de evangeliebeginselfen te blijven volgen.

Zolang we alleen zijn, hebben we de rust om ongestoord met onze Vader in de hemel te communiceren. De invloed die van vasten en langdurig bidden op mijn leven is uitgegaan, is niet te overschatten. Nadat ik het boek van Enos had doorgelezen, veranderde mijn levensloop op slag, doordat ik toen besloot de Heer eveneens in een uitvoerig gebed te benaderen. De resultaten daarvan waren verrassend. Niet alleen ontving ik rechtstreekse persoonlijke leiding voor mijn tegenwoordig en toekomstig leven, maar ook verkreeg ik een onwrikbaar getuigenis van de bijzondere liefde van de Heer en zijn bezorgdheid voor mijn welzijn.

Maar wat te doen als die onvermijdelijke ogenblikken van eenzaamheid en moedeloosheid ons besluiten? Nog deze maand beleefde ik een van mijn zeldzame, kortstondige periodes van diepe neerslachtigheid. Ik voelde me haast ondraaglijk eenzaam.

De burenen waren thuis, en, - zoals ik dit voorheen al vaker had gedaan - ik zocht mijn troost in de weldadige warmte van hun hartelijke vriendschap. Ik werd door de liefdevolle zorg van die fijne vrienden en burenen opgebeurd, en ontdekte daardoor een eenvoudige waarheid, namelijk dat er in onze verdrietige uren liefderijke handen in onze naaste omgeving zijn, die ons kunnen opbeuren, sterken en helpen. Kijk maar om u heen. Ik kan u beloven dat ze er zijn.

Als de ontmoediging u soms zwaar terneerdukt, kijk dan nog eens om u heen. Onderken de ware aard van die moedeloosheid als een van Satans

(Wordt vervolgd op blz. 28)

Op reis met een profeet vol zendingsgeest

Door James O. Mason M.D.

Toen de kerk pas begon overal ter wereld gebiedsconferenties te houden, vonden die bijeenkomsten nog maar in één groot regionaal centrum tegelijk plaats, zoals bij de conferenties van Manchester (Engeland), Mexico City en München. Het was destijds voor de leidinggevende broeders vrij eenvoudig om naar zo'n conferentie te reizen en vandaar weer huiswaarts te keren. Toen de gedachte om de conferenties naar de mensen toe te brengen vooral onder de leiding van president Spencer W. Kimball meer en meer veld won, bracht dit uiteindelijk met zich mee dat er soms vijf of zes gebiedsconferenties vlak na elkaar afgereisd moesten worden. Hierdoor werd het reisschema van dien aard dat het in een meer dan koortsachtigen zelfs volstrekt zenuwslopend tempo afgewerkt moest worden, wat zeer vermoeiend was.

Toen de data van de in 1975 voor Azië geplande gebiedsconferenties werden bekendgemaakt, werd ik dan ook wel wat bezorgd en meende dat er eigenlijk een arts moest meegaan voor de medische begeleiding van de algemene autoriteiten met hun echtgenotes en de overige leden van hun gevolg.

Het was ten slotte een heel reisgezelschap, dus leek het niet misplaatst dat men zo nodig onderweg over doktershulp kon beschikken. Daarop werd er een voorstel gedaan en aangenomen om hen die samen de verschillende gebiedsconferenties moesten afreizen, voortaan door een arts te laten vergezellen, en in 1976 werd mij verzocht in die hoedanigheid mee naar Europa te willen gaan.

Vanaf het eerste begin van onze reis trof mij de bezorgdheid van president en zuster Kimball voor hun reisgenoten. Toen mijn vrouw en ik in Salt Lake City in het vliegtuig stapten, hadden we respectievelijk naast en achter president Kimball plaats genomen. Een paar minuten na het opstijgen van ons toestel, toen het sein was gegeven dat de veiligheidsriemen mochten worden losgemaakt, wendde president Kimball zich tot ons met de vraag: „Alles in orde, zit u gemakkelijk?” Ik was erbij om voor hem en zijn medereizigers te zorgen, maar toch toonde juist hij zich zo zorgzaam voor ons. Tijdens die hele tournee gaf deze grote, vriendelijke en voorkomende man steeds weer blijk van zijn belangstelling voor het welzijn van de mensen om hem heen. Zijn hartelijke welwillendheid stelden ons helemaal op ons gemak en wij vonden het erg prettig met hem op reis te zijn.

Na de eerste gebiedsconferentie in Parijs vertrokken wij naar de Finse hoofdstad Helsinki. President Kimball was op dat moment drie dagen achtereen druk bezig geweest. Hij stond 's morgens heel vroeg op, werkte dagelijks een zeer inspannend rooster af en ging dan 's avonds laat naar bed. Zijn verantwoordelijkheid woog zwaarder dan die van een der anderen. Zijn taak omvatte niet alleen het presideren en leiden van vergaderingen, maar ook vervulde hij met behulp van een tolk langdurige spreekbeurten. Hij had een uitputtende persconferentie gehouden en vele kerkelijke gezagsdragers en functionarissen in de Franstalige regio geïnterviewd en aangesteld. Laat in de

avond stapten wij in het vliegtuig naar Helsinki. In Kopenhagen moesten wij op een ander toestel overstappen. Toen wij door de overdekte hallen van die luchthaven liepen, droeg president Kimball een reistas met zijn kostuums erin. Ik had mijn ene hand vrij, dus ging ik naar hem toe en zei: „President Kimball, laat u mij dat maar dragen.” Hij keerde zich om en zei, „Welnee, dank u, ik moet k iets voor de kost doen.” Zo gaf hij bijna plechtig de nederige wens te kennen zijn eigen vrachtje te dragen. Hij wilde niemand tot last zijn. Didzelfde prachtige houding heeft mij gedurende het hele verdere verloop van de reis geïmponeerd.

Tijdens de laatste gebiedsconferentie van deze tournee logeerden wij in de Duitse stad Dortmund in een fraai, al wat ouder hotel. De hotelier daar was een lange, grijze Pruis, een echte heer met een streng gezicht en een stramme, kaarsrechte houding. Zo te zien had hij officier bij het leger kunnen zijn. Op de tweede dag na onze aankomst zei die hotelhouder over president Kimball het volgende: „Telkens als ik die man hier door de lobby zie lopen, krijg ik overal kippevel.” Hij had de geest ervaren die van president Kimball uitstraalt. Na die opmerking werd hij aan de profeet voorgesteld. President Kimball had een kort gesprek met hem, waarbij hij hem een lesboek voor de gezinsavond gaf. Ook werden er afspraken gemaakt om hem in de gelegenheid te stellen de lessen van de zendelingen te gaan volgen.

Van dit zeer vluchtige contact met de levende profeet was een krachtige invloed op die hotelhouder uitgegaan. Op de dag van ons vertrek stapten we voor het hotel in een bus, reden een blokje om en kwamen daarna in verband met het eenrichtingsverkeer in de omliggende straten nogmaals langs het hotel. Toen we daar voorbijreden stond buiten op de stoep die deftige,

knappe heer met zijn witte zakdoek president Kimball vaarwel te wuiven. Het was veelzeggend dat zo iemand de Geest van de Heer al had waargenomen toen hij onze profeet door de lobby van zijn hotel had zien lopen. U weet immers ook wel dat president Kimball er net zo uitziet als een van ons. Misschien denkt men wel eens dat er aan zijn verschijning niets bijzonders te zien is, maar toch gaat er wel degelijk iets van de ongewone geest van hem uit die hij met zich meedraagt.

Hoewel de meeste leden van ons gezelschap na afloop van de conferentie in Dortmund naar de Verenigde Staten terugkeerden, zijn president Kimball, president Tanner met hun vrouw en enkele anderen vandaar nog doorgereisd naar Bern in Zwitserland, waar de beide leden van het Eerste Presidium weer 2,5 dag in de Zwitserse tempel werkzaam waren. Op dat moment waren zij al veertien dagen op reis geweest om deel te kunnen nemen aan die vijf gebiedsconferenties. Ze waren onafgebroken in touw geweest, toen wij in Bern de bus namen die ons naar Zürich zou brengen, waar wij ons vliegtuig naar New York moesten halen, om daarna door te kunnen vliegen naar Salt Lake City. Tijdens die busrit heb ik het buitengewoon enthousiasme van president Kimball opnieuw tot uiting zien komen.

De profeet had al een paar weken achter de rug waarin hij praktisch niets had gedaan dan reizen en trekken en druk in de weer zijn, en in de komende dertig uren zou hij ook niet in de gelegenheid zijn om naar bed te gaan of aan echte ontspanning toe te komen. In die bus leunden de meesten van ons achterover in onze zitplaatsen en dommelden in. Ik zat vlak achter president Kimball en verwachtte dat hij het eerstvolgende uur zou benutten om wat welverdiende rust te genieten. We waren echter nog niet goed en wel op de snelweg, toen

president Kimball opstond en zich een weg baande naar een uitklapbaar zitje naast de buschauffeur. Terwijl ik vrijwel uitgeput op mijn zitplaats achterbleef, kon onze profeet, die reden te over had zich nog vermoeider te voelen dan iemand anders, geen rust vinden omdat er in die bus één man zat die nog niet was onderwezen in het evangelie van Jezus Christus.

Terwijl ik toekeek wat daar gebeurde, kreeg ik een soort schuldgevoel. Ik had mij er immers mee vergenoegd achterover geleund te gaan zitten om me wat te kunnen ontspannen, terwijl de profeet, in het besef van de allesovertreffende betekenis van het zendingswerk, zijn brandend verlangen om het evangelie aan anderen uit te dragen niet door vermoeidheid wilde laten doven.

Ik was benieuwd hoe hij met de buschauffeur aan de praat zou raken, daar deze blijkbaar weinig Engels kende, terwijl president Kimball geen Duits spreekt. Aanvankelijk hadden zij er dan ook moeite mee zich met elkaar te verstaan, maar na een paar minuten verstonden die twee elkaar kennelijk al heel aardig. Nu ik mij geen zorgen meer behoefde te maken over de vraag hoe ze samen een gesprek zouden kunnen voeren, begon ik er over te tobben hoe de buschauffeur die de President geregeld even aankeek onder het praten, de bus op de weg zou kunnen houden. Het was duidelijk dat hij begreep wat hem verteld werd en zich voor de oprechte woorden van president Kimball interesseerde. Hun gesprek duurde voort totdat wij de buitenwijken van Zürich hadden bereikt en president Kimball naar zijn zitplaats terugkwam.

Toen de bus bij de luchthaven van Zürich voorreed, stond president Gary E. O'Brian, de president van de Zending Zürich Zwitserland, op de stoeprand te wachten. President Kimball begaf zich naar de voordeur van de bus toen deze openging, verzocht president O'Brian in

te stappen en zei tegen hem, terwijl hij hem de hand schudde: „President O'Brian, dit is meneer X. Wilt u mij beloven dat u hem in het evangelie zult onderwijzen?” President O'Brian antwoordde: „Jawel, president,” waarop de profeet zei: „Nu, meneer X, dit is een van onze zendingspresidenten. Wilt u hem toestaan u het evangelie van Jezus Christus te leren kennen?” Daarop knikte de buschauffeur van ja en zei dat het goed was.

Dit voorval heeft mij geleerd hoe belangrijk het is het evangelie met anderen te delen. Onze profeet staat in nauw contact met onze hemelse Vader en heeft een helderder kijk op de wereld aan gene zijde dan ik. Hij verleent het zendingswerk op deze wijze voorrang, als zijnde het meest urgente werk dat wij te doen hebben, en wel onder alle omstandigheden. Ook al heeft hij zelf reden te over om doodmoe te zijn, ook al schijnt achterover leunen en even rusten een geldig excuus voor het laten voorbijgaan van een kans om zendingswerk te doen. President Kimball blijft steeds een vurig zendingeling. Mogen u of ik dan in gebreke blijven het evangelie uit te dragen onder onze gezinsleden, onze bloedverwanten, onze burens, onze vrienden en ieder ander met wie wij in aanraking komen?

*Het fundament van Gods koninkrijk,
van rechtvaardigheid, van vooruitgang,
van ontwikkeling, van het eeuwige leven
en de eeuwige vooruitgang in Gods
koninkrijk, ligt in het gezin dat door
God is ingesteld.*

President Joseph F. Smith

AAN DE TOP

Door John A. Green

Geïllustreerd door Ed Homes

Die dag waren we met 27 man bijeen, allemaal jongens van 18 of 19 jaar, met uitzondering van één vent van 21, die we „paps” noemden. Onze groep aspirant-vliegers bij de RCAF (Canadese luchtmacht) had eerst nog drie man meer geteld, maar die waren inmiddels afgevallen, niet in staat om lichamelijk de keiharde militaire basistraining in ons kamp vol te houden, of zich aan de strenge discipline die daar heerste te onderwerpen. Al maandenlang hadden wij zwaar geëxerceerd om straks de plaats te kunnen innemen van jongens, niet veel ouder dan wijzelf, die nog steeds in de strijd boven Duitsland achter machinegeweren en plexiglasen brillen het leven lieten.

Traditiegetrouw vereiste de voltooiing van onze opleidingstijd een passende „promotiepartij.” Iedere nieuwe groep luchtmachtrekruten was vervuld van het zelfverzekerde gevoel elke willekeurige andere groep in bijna iedere vorm van sportieve krachtmeting te kunnen overtreffen. Zo was het vliegersfestijn bij de afsluiting van hun basistraining voor alle aspirantvliegers de geëigende prestatie geworden waarmee ze moesten bewijzen voor niemand te hoeven onderdoen, en onze groep maakte daarop geen uitzondering.

Een jeugdige enthousiasme drong ons als het ware voor die ene avond de strenge krijgstuicht van ons af te schudden en luidruchtig te verkondigen

dat wij de allerbesten waren. We wilden, hoe dan óók, één waanzinnige avond zo volproppen met plezier dat wij er heel ons verdere leven op zouden kunnen teren. Zo zaten we die dag dus met z'n zevenentwintigen in het gras om onze plannen voor ons vliegersfestijn te bespreken.

Ik was er met een doodeenzaam gevoel bij gaan zitten en voor het eerst sedert de vorming van ons vluchteskader koesterde ik volstrekt geen verlangen om erbij te horen. Ik zag hoe de anderen het er lachend en gnuivend over eens werden dat alleen een eerste klas nachtclubvoorstelling goed genoeg zou zijn, en ik voelde hun stijgende opwindning bij het bespreken van de volgens hen vermakelijkste activiteiten. Er werd voorgesteld dat wij stuk voor stuk onze beste ideeën in deze naar voren moesten brengen. Nadat vijf of zes jongens geestdriftig hun ideeën hadden gespuid, zei er een: „Laat ons nu es horen wat Green ervan zegt.” Green was de enige mormoon van de hele groep en hij voelde er niets voor tegen iemand ook maar iets te zeggen. Hij wilde niets liever dan er stilletjes tussenuit knijpen. Hoe kun je nu 26 andersdenkenden iets vertellen over de kerkelijke gemeente die je iedere zondag samen met een mede-mormoon van een ander eskader bezoekt? Hoe breng je de gevoelens onder woorden die je koestert ten aanzien van het zendelingenhuis, waar je iedere zondagmiddag als vaste gast aan tafel zit en waar je iedere zondagavond samen met de zendelingen rondom de piano staat te zingen, vlak

voordat je met je maat vertrekt om de laatste tram te pakken en voor het uitgaan van de lichten naar de kazerne terug te keren? Wat kun je nu zeggen tegen 26 lui die geen lid van de kerk zijn, maar plannen zitten te maken voor een daverende knalfuif in een nachtclub, over de koude, troosteloze sfeer van die zondagavondrit als je weer naar de kazerne moet? Hoe ontvankelijk zouden ze zijn voor je opmerking dat je 's zondagsavonds altijd met weezin de kazerne betreedt, omdat je wel weet dat het eerste woord dat je daar te horen krijgt een volslagen aanfluiting is van het woord *liefde*?

Op al die vragen, die mij toen vliegensvlug door het hoofd schoten, wist ik maar één antwoord, nl.: „Ze zouden het niet begrijpen. Het zou ze toch niets kunnen schelen. Ze zouden er waarschijnlijk mee spotten of mij uitlachen. Hun voorstelling van een vliegersfestijn is een goede graadmeter voor wat zij in het leven belangrijk vinden, en het heeft dus geen zin er met hen over te praten.” Toch moest ik wel iets in het midden brengen, al was het alleen maar om van hen af te komen en niet met die fuif te hoeven meedoen. Ik was kwaad op mezelf, omdat ik die jongens, na maandenlang in groepsverband met ze te hebben samenge-

werkt, nu zo plotseling en pijnlijk in de steek zou moeten laten. Ik was ook boos op hen, omdat ze mij in een situatie hadden gebracht die ik natuurlijk verkeerd zou aanpakken, dat wist ik. Ze zouden mij aanstands veroordelen als de laatste met wie ze dat vliegersfeestijn wilde vieren, terwijl ikzelf hen al bij voorbaat onbekwaam had geacht om een feestavond te organiseren die ik graag zou willen bijwonen. Ze hadden gezegd: „Laat ons nu es horen wat Green ervan zegt.” En toen: „Welja, Green. Je hebt nog geen mond opengedaan. Wat zou jij graag willen doen?”

Green schepte eens diep adem en, nogal nors voor zich uit in het gras kijkend, begon hij zijn aftocht te dekken met de volgende korte toespraak: „Kijk, als ik naar zo'n vliegersfeestijn zou moeten . . . nu, dan zou ik een aardig, fatsoenlijk meisje meebrengen . . . dus er zou niet gerookt en gedronken mogen worden . . . en ook niet gevloekt.” Daarbij durfde hij niemand aan te kijken, maar hij verzamelde al zijn krachten om zo goed mogelijk bestand te zijn tegen de stormaanval die hij stellig verwachtte. Toen gebeurde het. Eerst was het zeker een minuut doodstil gebleven. Het was zo stil dat men een speld in het gras had kunnen horen vallen. Toen begon iemand uit de kring: „Nou, zeg . . .”

Daar had je 't al. Nu kreeg hij de wind van voren. Ze zouden er allemaal het hunne van zeggen, waarop Green dan in zijn eentje de aftocht kon blazen en zijn wereldse dienstmakers aan hun lichtzinnige lusten zou overlaten.

„Nou, zeg . . . ik zou zelf trouwens ook een heel aardig meisje meebrengen . . .” Vlak naast hem klonk het: „Wie niet?” Er volgde opnieuw ruim een minuut stilte. Toen kwam er een stem, ergens van rechts: „Dan stel ik voor om Green tot ceremoniemeester te benoemen.” Andere kandidaten werden er niet gesteld.

Een week later brachten alle 27 leden van ons vluchteskadron hun keurig geklede dames mee naar ons vliegersfeestijn. Er werd niet gerookt of gedronken, en evenmin werd er gevloekt. Er was alleen een hele massa lekker eten, mooie muziek, er werd goed en behoorlijk gedanst en we hielden allemaal fijne herinneringen over aan dat vrij unieke vliegersfeestijn.

Niet zonder verlegenheid denk ik nu terug aan mijn gedachten op die zonnige middag in 1944, toen wij daar met elkaar in het gras zaten. Ik herinner mij hoe ik toen onopzettelijk een vleugje invloed heb uitgeoefend op het leven van die 26 jongelui. Terwijl ik eerst meende hen te moeten afvallen, waren zij juist zo goed om mij tot hun leider te verheffen, door mij die topfunctie toe te kennen, en precies op diezelfde plaats leven zij dan ook in mijn herinnering voort, namelijk aan de top.

(Vervolg van blz. 21)

listigste en toch meest verwoestende werktuigen. Hij is erop uit ons ervan te overtuigen dat wij geen respect of genegenheid waard zijn en wil ons verleiden ons in het slijk van zelfbeklag te wentelen. Ik ben tot de ontdekking gekomen dat er voor die depressieve buien een onfeilbaar geneesmiddel bestaat in het besef dat er in de buitenwereld wel iemand is die mij nodig heeft. Als ik iemand anders tot zegen ben, worden mijn eigen zorgen en noden snel verteerd in de warme gloed van de wetenschap dat ik het leven van iemand anders heb opgevrolijkt, en dat hetgeen ik gedaan heb de Heer behaagt.

Laten wij ons dan verheugen in die kostbare schat, namelijk de bijzondere gave die de Heer ons heeft geschonken in de vorm van de vrije tijd, en Hem daarvoor danken. Met recht hebben wij in ons vrijgezellenbestaan de tijd om interessant voor anderen te worden, omdat wij ons ook voor anderen interesseren.

**Klassieke werken
van de profeten
der laatste dagen**

**DE
WENTWORTH
BRIEF**

Klassieke werken van de profeten der laatste dagen

Toen een jonge boerenknaap uit de staat New York, die Joseph Smith heette de geschiedenis van zijn wonderbaarlijk visioen in 1820 voor het eerst aan anderen vertelde, zullen zijn burens hoogst waarschijnlijk geen flauw benul hebben gehad van de grote betekenis van dat evenement, of van de invloed die Joseph Smith zou hebben op het leven van ontelbare miljoenen mensen. Ook toen de Profeet op 27 juni 1844 als martelaar ter dood werd gebracht, werd in de grote wereld algemeen verwacht dat het door hem begonnen werk spoedig in duigen zou vallen, want men had ook toen nog geen idee van de aard van zijn zending en van het werk waartoe hij geroepen was.

In de loop van de jaren die op zijn vertaling van het Boek van Mormon en de stichting van De Kerk van Jezus Christus volgden, maakte Joseph Smith altijd gaarne gebruik van de gelegenheid om zijn geschiedenis te vertellen en het evangelie uiteen te zetten ten dienste van degenen die zich daar oprecht voor interesseerden.

Zo komt in de aantekeningen in het dagboek van de Profeet van 1 maart 1842 de volgende notitie voor: „Op verzoek van de heer John Wentworth, redacteur en eigenaar van het blad de *Chicago Democrat*, heb ik de volgende korte samenvatting geschreven van de opkomst, vooruitgang, vervolging en geloofsovertuiging van de heiligen der laatste dagen, waarvan ik, onder Gods leiding, de eer heb de stichter te zijn. De heer Wentworth zegt dat hij dit stuk wenst door te geven ter documentatie van een vriend van hem, de heer Bastow, die bezig is de geschiedenis van New Hampshire te boek te stellen. Daar de heer Bastow de geëigende weg

bewandeld heeft om juiste gevens te verkrijgen zal ik niets anders van hem vragen dan dat hij dit relaas in zijn geheel publiceert, onopgesmukt en zonder verkeerde voortstelling van zaken.”

Het hier door de profeet aangeduide stuk heeft in onze kerk zonder meer bekendheid verworven als de „Wentworth-brief,” een verhandeling waarover destijds de volgende uitspraak is gedaan door ouderling B.H. Roberts (1857-1933), een voormalig lid van de Eerste Raad van Zeventig en tevens een vermaard theoloog en kerkelijk geschiedschrijver: „(Het is) een van de voortreffelijkste documenten uit onze kerkliteratuur. Tevens is dit het eerste door de Profeet gepubliceerde document. (Het behelst) een in chronologische volgorde opgesteld verslag van de gebeurtenissen waarin het grote werk der laatste dagen zijn oorsprong vond . . . Qua combinatie van beknopte formulering en uitvoerige behandeling van het onderwerp . . . heeft het onder de in onze kerkliteratuur voorkomende documenten bijna zijns gelijke niet en het wordt stellig door niets anders overtroffen. In enkele bladzijden heeft men hier . . . een opmerkelijk volledig beeld van de voornaamste gebeurtenissen in de geschiedenis van onze kerk, evenals een korte samenvatting van haar leerstellingen, vanaf het begin (bij de geboorte van de Profeet in 1805) tot aan de datum waarop dit verslag werd gepubliceerd in maart 1842, zodat het een periode van 36 jaar omvat. De samenvatting van de leerstellingen der kerk, sedertdien de Artikelen des Geloofs genoemd, . . . is geen voortbrengsel van de moeizame, gekunstelde inspanningen en met elkaar in

overeenstemming gebrachte tegenstrijdige beweringen van scholastici, maar spontaan ontsproten aan één enkel geïnspireerd brein, in ene moeite door geformuleerd. . . . Op de gecombineerde rechtstreekse zeggingskracht, helderheid, eenvoud en veelzijdigheid van deze uiteenzetting van onze godsdienstige beginselen kan men zich verlaten als zijnde een krachtig bewijs van de goddelijke inspiratie die rustte op de profeet Joseph Smith.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 535.)

Doordat de Artikelen des Geloofs van zo’n fundamentele betekenis zijn en onder andere in de Parel van Grote Waarde zijn afgedrukt (en bijvoorbeeld

ook op de achterkant van ontelbare duizenden door de zendelingen afgegeven visitekaartjes), worden ze door sommige mensen misschien als vanzelfsprekend beschouwd, maar toch krijgen ze voor ons geheel nieuwe betekenis als wij ze in hun oorspronkelijk verband bezien en nog eens aandachtig overlezen.

N.B.: Dit is het eerste van een serie artikelen waarmee wij speciaal de aandacht willen vestigen op belangrijke toespraken en geschriften van de presidenten van de kerk, van Joseph Smith af tot heden toe.

Ik werd geboren op 23 december 1805 in de gemeente Sharon (Windsor County) in de staat Vermont. Toen ik tien jaar was, verhuisden mijn ouders naar Palmyra (New York), waar wij ongeveer vier jaar hebben gewoond, en vandaar zijn wij weer verhuisd naar het stadje Manchester, eveneens in de staat New York. Mijn vader was boer en hij onderwees mij in de landbouwkunde en veehouderij. Op omstreeks veertienjarige leeftijd begon ik erover na te denken hoe belangrijk het was zich voor te bereiden op een toekomstige staat, en toen ik navraag deed naar Gods heilsplan, bemerkte ik dat er een grote tegenstelling in godsdienstige opvattingen bestond; als ik naar het ene kerkgenootschap ging, verwees zij naar Zo wees iedereen op zijn eigen bepaalde geloofsopvatting als het allerhoogste goed en het toppunt van volmaaktheid. Overwegende dat ze toch niet allemaal gelijk konden hebben, en dat God niet de bewerker van zoveel verwarring kon zijn, besloot ik de zaak eens grondiger te onderzoeken, daar ik ervan overtuigd was dat als God een kerk had, deze niet in partijenschappen opgesplitst zou zijn, en dat Hij, als Hij de ene geloofsgemeenschap leerde Hem op een

bepaalde manier te dienen en een reeks verordeningen te bedienen, een andere groepering dan geen beginselen zou bijbrengen die daar diametraal tegenover stonden.

Daar ik in Gods woord geloofde, stelde ik vertrouwen in deze uitspraak van Jacobus: „Indien echter iemand van u wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” (Jac. 1:5.) Ik begaf mij naar een verborgen plekje in een bos en begon de Here aan te roepen. Terwijl ik in een vurige smeekbede verzonken was, werd mijn geest aan de mij omringende wereld onttrokken, en ik werd omhuld door een hemels visioen. Ik zag twee verheerlijkte Personen, wier uiterlijk en gelaats-trekken precies op elkaar geleken en die omgeven waren van een zo sterk glanzend licht, dat de middagzon er duisterer door leek. Zij deelden mij mede dat alle godsdienstige groeperingen in onjuiste leringen geloofden, en dat geen van deze sekten door God als zijn kerk en koninkrijk werd erkend. Er werd mij uitdrukkelijk geboden dat ik mij bij geen ervan moest aansluiten” en ik ontving tegelijkertijd een belofte dat de volheid

van het evangelie mij op een toekomstig tijdstip bekendgemaakt zou worden.

Op de avond van de 21ste september 1823, terwijl ik tot God bad en geloof trachtte te oefenen in de kostelijke beloften van de Schrift, verscheen er plotseling een licht in de kamer, dat geleek op het daglicht, maar alleen was het van een veel reiner en heerlijker voorkomen en helderheid. Op het eerste gezicht was het alsof het huis van een verterend vuur was vervuld. Dit verschijnsel bracht bij mij een schok teweeg, die mij over mijn hele lichaam deed beven. Het volgende ogenblik stond er iemand voor mij, wiens gedaante was omgeven van een luister, die nog heerlijker was dan het schijnsel dat mij reeds omstraalde. Deze boodschapper maakte zich bekend als een engel van God, die uitgezonden was om de blijde tijding te brengen dat het door God met het oude Israël gesloten verbond nu spoedig zou worden vervuld, dat het voorbereidingswerk voor de wederkomst van de Messias weldra een aanvang zou nemen, en dat de tijd nabij was dat het evangelie in al zijn volheid met macht aan alle natiën gepredikt moest worden, opdat er een volk voor het duizendjarig rijk toegerust zou kunnen worden. Ook werd mij te kennen gegeven dat ik als een werktuig in Gods handen gekozen was om enige van zijn doelstellingen in deze glorierijke bedeling te verwezenlijken.

Ik ontving ook inlichtingen omtrent de oorspronkelijke bewoners van dit land en ik werd ervan in kennis gesteld wie dat waren, en waar ze vandaan gekomen waren; in grote trekken werd mij een beeld geschetst van hun herkomst, ontwikkeling, beschaving, wetten, regeringen enz. Ik aanschouwde hun rechtschapenheid en hun ongerechtigheid, en hoe Gods zegeningen ten slotte aan dat volk als geheel onttrokken werden. Er werd mij bovendien medegedeeld waar een aantal metalen platen verborgen lagen, waarop een

beknopte bewerking was gegraveerd van de kronieken der oude profeten die op dit continent hadden geleefd. De engel verscheen mij diezelfde nacht driemaal en onthulde steeds weer hetzelfde.

Nadat ik vele bezoeken van de engelen Gods ontvingen had, die de majesteit en heerlijkheid openbaarden van de gebeurtenissen die in de laatste dagen zouden plaatsvinden, overhandigde de engel des Heren mij op de morgen van de 22ste september 1827 die oude kronieken.

Deze waren gegraveerd op platen, die er als goud uitzagen. Elk van die platen was 15 cm breed en 20 cm lang, en ze waren dunner dan gewoon blik. Ze stonden vol graveerselen in Egyptische lettertekens en waren bijeengebonden tot een boekwerk als de bladen van een boek, met drie ringen er doorheen om het geheel bij elkaar te houden. Het geschiedboek was om en nabij de 15 cm dik, en een deel ervan was verzegeld. De lettertekens op de onverzegelde platen waren klein en prachtig ingegraveerd. Het hele boekwerk vertoonde vele tekenen van oudheid in zijn samenstelling, en het gaf blijk van een grote vaardigheid in de graveerkunst. Bij de kronieken bevond zich een merkwaardig instrument, dat door de oude schrijvers de „Urim en Thummim” werd genoemd, en dat bestond uit twee doorschijnende stenen die in de rand van een boog waren gevat, die aan een borstplaat bevestigd zat. Met behulp van deze Urim en Thummim vertaalde ik dat geschiedboek door de gave en de macht Gods.

In dit gewichtige en belangwekkende boek wordt de geschiedenis van het oude Amerika onthuld, vanaf de eerste vestiging aldaar van een kolonie die afkomstig was van de toren van Babel ten tijde van de spraakverwarring, tot aan het begin van de vijfde eeuw van de christelijke jaartelling. Deze kronieken vermelden dat Amerika in oude tijden door twee afzonderlijke mensenrassen

bevolkt is geweest. De eerste bewoners werden Jaredieten genoemd, en zij kwamen rechtstreeks van de toren van Babel. Het tweede volk was rechtstreeks uit de stad Jeruzalem afkomstig, dat was ca. 600 v. Chr. Dit waren in hoofdzaak Israëlieten, uit de nakomelingen van Jozef. De Jaredieten werden omstreeks de tijd dat de Israëlieten uit Jeruzalem kwamen uitgeroeid. Deze laatsten volgden hen op als erfgenamen van het land. De voornaamste natie van het tweede ras is tegen het eind van de vierde eeuw in de strijd gesneuveld. De Indianen die nu nog dit land bewonen vormen het overschot van dat volk. Dit boek verhaalt ons ook dat onze Heiland na zijn opstanding op dit continent is verschenen, en dat Hij hier het evangelie gevestigd heeft in al zijn volheid, rijkdom, kracht en zegen. Ze hadden destijds apostelen, profeten, herders, leraars en evangelisten. Er heerste dezelfde orde, men bezat hetzelfde priesterschap, dezelfde verordeningen, gaven, machten en zegeningen, die op het oostelijk halfmond voorkwamen.

Voorts vermeldt de geschiedenis dat dit volk tengevolge van hun overtredingen werd afgesneden, en dat de laatste van hun profeten die onder hen gewoond hadden een gebod ontving om een bewerking te maken van de door hen opgetekende profetieën en van de geschiedenis van hun volk. Dit beknopte verslag moest hij in de aarde verbergen, waarna het in de laatste dagen daaruit weer tevoorschijn zou komen en met de Bijbel worden verenigd ter verwezenlijking van Gods bedoelingen in deze bedeling. Voor een uitvoeriger beschrijving zou ik u willen verwijzen naar het Boek van Mormon, dat in Nauvoo te koop is, of verkrijgbaar bij een van onze reizende ouderlingen.

Zodra het nieuws van deze ontdekking bekendgemaakt werd, verspreidden valse berichten, verkeerde voorstelling van zaken en laster zich als een lopend

vuurtje in alle richtingen. Herhaaldelijk werd mijn woning door benden en kwaadwillige lieden belegerd. Ik werd verscheidene malen beschoten en ik ontsnapte ternauwernood aan hun handen. Er werden allerlei listen en lagen verzonnen en aangewend om mij de platen te ontfutselen, maar Gods macht en zegeningen hebben mij beschermd. Verscheidenen begonnen aan mijn getuigenis geloof te hechten.

Op 6 april 1830 werd „De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen” voor het eerst georganiseerd in de plaats Fayette (Seneca County) in de staat New York. Enkele leden werden geroepen en geordend krachtens de Geest van openbaring en profetie, en zij begonnen te prediken, zoals de Geest hun gaf te spreken. Hoewel zij zwak waren, werden zij toch door de macht van God gesterkt en velen werden tot bekering gebracht, in het water ondergedompeld en door oplegging der handen van de Heilige Geest vervuld. Zij zagen visioenen en profeteerden, duivelen werden uitgeworpen en de zieken door handoplegging genezen. Sedertdien is dit werk met verbazingwekkende snelheid uitgebreid, het heeft voortgang gevonden in de staten New York, Pennsylvanië, Ohio, Indiana, Illinois en Missouri, waar al spoedig kerken werden gesticht. In de laatstgenoemde staat kwam een aanzienlijke vestiging tot stand in Jackson County: daar sloten de mensen zich in grote aantallen bij de kerk aan en ons ledental nam snel toe; wij kochten er grote landerijen aan, onze boerderijen brachten overvloedige oogsten op en in onze huiselijke kring verheugden wij ons in vrede en geluk, evenals in onze hele omgeving. Daar wij echter niet met onze burens konden omgaan (die grotendeels uit de onderste lagen van de bevolking afkomstig waren en die aan het oog van de beschaafde samenleving waren ontvlucht naar de grensstreken om aan

de rechterlijke macht te ontkomen.) en geen deel hadden aan hun middernachtelijke braspertijen, hun sabbatschennis, paardenrennen en gokken, begonnen zij eerst de spot met ons te drijven, ons daarna te vervolgen en ten slotte verzamelde zich een georganiseerde bende, die onze huizen in brand gestoken, vele geloofsgenoten met teer en veren toetgetakeld en met zweepen afgeranseld hebben. Uiteindelijk hebben deze lieden onze broeders wederrechtelijk en in strijd met alle menselijkheid uit hun woningen verdreven. Dakloos en ontheemd hebben dezen moeten rondzwerven op de kale, troosteloze prairies totdat hun kinderen daar een bloedspoor op het gras achterlieten. Dit alles vond plaats in de maand november, terwijl zij geen andere beschutting hadden dan het hemelgewelf in dit gure jaargetijde. Deze gewelddaden werden door de overheid oogluikend toegelaten, en ofschoon wij wettige koopakten van onze landerijen bezaten en geen wetten overtreden hadden, konden wij geen vergoeding krijgen.

Er waren ook vele zieken onder ons, die aldus op onmenselijke wijze uit hun huizen waren verdreven, al deze mishandelingen moesten verduren en onderdak zien te vinden waar dit mogelijk was. Het resultaat is geweest dat een groot aantal van hen, van de geriefelijkheden des levens beroofd en van de nodige verzorging verstoken, is gestorven; vele kinderen bleven verweesd achter, vrouwen als weduwen en huisvaders als weduwnaars. Onze boerderijen werden door het gepeupel in bezit genomen, vele duizenden stuks vee, schapen, paarden en varkens werden gestolen en ons huisraad, onze goederenvoorraden, winkelwaren en onze drukpers geroofd, onklaar gemaakt of anderszins vernield.

Vele van onze broeders zijn daarop naar Clay county verhuisd, waar ze drie jaar zijn gebleven, tot 1836. Daar werd geen

geweld gebruikt, maar er werd wel met geweld bedreigd. In de zomer van 1836 begonnen deze bedreigingen echter ernstiger vorm aan te nemen. Het bleef niet bij dreigementen alleen, er werden openbare vergaderingen belegd, er werden besluiten aangenomen, er werd bedreigd met wraakacties en verwoestingen, en weer lieten de zaken zich vreselijk aanzien. Jackson County was een genoegzaam precedent voor de bevolking van Clay county geweest, en daar de autoriteiten in die provincie zich er niet mee hadden bemoeid, pochte men dat ze hier evenmin tussenbeide zouden komen. Toen wij ons tot de bevoegde autoriteiten wendden, bleek dit maar al te waar te zijn, en na vele ontberingen doorstaan en eigendommen verloren te hebben, werden wij opnieuw uit onze huizen verjaagd.

Vervolgens vestigden wij ons in Caldwell en Daviess counties, waar wij grote, uitgestrekte nederzettingen stichtten, in de mening ons voor de macht der onderdrukking te kunnen vrijwaren door ons in nieuwe counties te vestigen, die nog maar zeer weinig inwoners telden: ook hier was het ons echter niet

vergunnd in vrede te leven, maar in 1838 werden wij nogmaals door benden aangevallen. Gouverneur Boggs had een bevel tot uitroeiing van onze mensen uitgevaardigd, en met goedkeuring van de rechterlijke macht zwierf er een georganiseerde roversbende door het land. Deze bandieten beroofden ons van onze koeien, schapen, varkens etc., velen van ons werden in koelen bloede vermoord, de kuisheid van onze vrouwen werd verkracht, en wij werden gedwongen met het mes op de keel schriftelijk afstand van onze bezittingen te doen. Nadat wij alle beledigingen te verduren hadden gekregen die ons maar konden worden aangedaan door een onmenselijke, goddeloze bende plunders, werden wij met twaalf- tot vijftienduizend zielen, zowel mannen en vrouwen als kinderen van eigen huis en haard verdreven en van onze landerijen, die bij wettige koopakte aan ons waren overgedragen. Zo moesten onze mensen dakloos, zonder vrienden en woonsteden (in het hart van de winter) als ballingen rondzwerven over de aarde, of hun toevlucht zoeken in een gunstiger klimaat en onder een minder barbaarse bevolking. Velen werden ziek en stierven tengevolge van de kou en de ontberingen die ze hadden moeten doorstaan; vele vrouwen bleven als weduwen achter en vele kinderen als wezen van hun eerste levensbehoeften verstoken en noodlijdend. Het zou meer tijd vergen dan mij hier is toegemeten om een beschrijving te geven van al het onrecht, de onheuse behandeling, de moorden en het bloedvergieten, de berovingen, het leed en de ellende, die veroorzaakt zijn door de barbaarse, onmenselijke en wetteloze handelwijze van de staat Missouri.

In de toestand waarop wij in het voorgaande gezinspeeld hebben, arrieverden wij in 1839 in de staat Illinois, waar wij een gastvrije bevolking en een vriendelijke woonplaats vonden bij mensen die zich wilden laten besturen

krachtens de beginselen van recht en menselijkheid. We hebben een begin gemaakt met de bouw van een stad in Hancock county, die wij „Nauvoo” hebben genoemd. Ons aantal hier varieert van zes- tot achtduizend zielen, behalve de tallozen die zich in het omliggende land gevestigd hebben en in bijna alle streken van deze staat. Men heeft ons stadsrechten verleend en het recht een eigen troepenmacht of legioen op de been te brengen, dat nu al 1.500 man sterk is. Wij hebben ook het recht verkregen om een eigen universiteit en een genootschap voor landbouw en industrie te stichten, wij hebben onze eigen wetten en bestuurders en genieten alle rechten die andere vrije en verlichte staatsburgers ook bezitten.

Vervolgelingen hebben de voortgang van de waarheid niet kunnen stuiten, doch slechts olie op het vuur geworpen en dit heeft zich met toenemende snelheid verspreid. De ouderlingen van deze kerk zijn erop uitgetrokken, trots op de goede zaak die zij zijn toegedaan, zich bewust van onze onschuld en van de waarheid van hun stelsel, te midden van laster en blamagie en zij hebben het zaad van het evangelie in vrijwel alle staten van de Unie geplant; het is doorgedrongen tot in onze steden, het heeft zich verbreid over onze dorpen en het heeft duizenden van onze intelligente, hoogstaande en vaderlandslievende staatsburgers zich doen onderwerpen aan zijn goddelijke bevelen om zich door zijn heilige waarheden te laten besturen. Dat goede zaad is ook uitgestrooid in Engeland, Schotland, Ierland en Wales, waar in het jaar 1840 enige van onze zendelingen heengezonden werden en ruim vijftienduizend mensen zich inmiddels onder het vaandel der waarheid hebben geschaard; in al die landen treden tal van mensen thans tot onze kerk toe.

Onze zendelingen gaan uit naar verschillende landen; ook in Duitsland, Palestina, Nieuw-Nederland, Australië,

Oost-Indië en op andere plaatsen is de banier der waarheid reeds opgericht; geen snode mensenhand kan de voortgang van dit werk tegenhouden; vervolgingen mogen woeden, het gepeupel moge samenspannen, legers mogen zich tegen ons opstellen, de laster moge ons te schande maken, maar Gods waarheid zal stoutmoedig, verheven en onafhankelijk voorwaarts gaan, tot zij is doorgedrongen tot ieder werelddeel, alle luchtstrekken heeft bezocht, ieder land heeft doorwaaid en in ieder oor geklonken heeft, tot Gods doeleinden bereikt zullen zijn, en de grote Jehova zal zeggen: „Het werk is volbracht!“

Wij geloven in God, de eeuwige Vader, en in zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest.

Wij geloven dat de mens zal worden bestraft voor zijn eigen zonden, en niet wegens Adams overtreding.

Wij geloven dat dank zij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie zalig kunnen worden.

Wij geloven dat de fundamentele beginselen en verordeningen van het evangelie zijn: ten eerste, geloof in de Here Jezus Christus; ten tweede, bekering; ten derde, doop door onderdompeling tot vergeving van zonden; ten vierde, oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes.

Wij geloven dat men om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen, die daartoe het gezag bezitten.

Wij geloven in dezelfde organisatie die in de vroeg-christelijke kerk voorkwam, namelijk; apostelen, profeten, herders, leraars, evangelisten enz.

Wij geloven in de gave van talen, in profetie, openbaring, visioenen, gezondmaking, uitlegging van talen enz.

Wij geloven dat de Bijbel het woord van God is, voor zover de vertaling juist is; wij geloven ook dat het Boek van Mormon het woord van God is.

Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren.

Wij geloven in de letterlijke vergadering van Israël en in de herstelling van de tien stammen; dat Zion zal worden gebouwd op dit (het Amerikaanse) vasteland; dat Christus in eigen persoon op aarde zal regeren; en dat de aarde zal worden vernieuwd en haar paradijsheerlijkheid zal ontvangen.

Wij eisen het goed recht de almachtige God te vereren volgens de stem van ons eigen geweten, en kennen alle mensen hetzelfde goed recht toe; laat ze hoe, waar of wat ook vereren.

Wij geloven onderworpen te zijn aan koningen, presidenten, heersers en overheidsdienaren, en de wet te moeten gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden.

Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzam, en goed te moeten doen aan alle mensen; met recht mogen we zeggen dat we de aansporing van Paulus volgen: wij geloven alle dingen, wij hopen alle dingen, wij hebben veel dingen verdragen en hopen alle dingen te kunnen verdragen. Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.

Hoogachtend, enz.

JOSEPH SMITH
(*History of the Church*, deel 4 blz. 525.)

Kent u mij nog?

Door president Spencer W. Kimball

Om met zichzelf te kunnen leven, moeten mensen die de wetten overtreden een van de twee volgende paden volgen. Het ene pad is zijn geweten te verharderen en de gevoeligheid daarvan te verdoven met geestelijke kalmerende middelen, hetgeen nooit helemaal zal lukken. Het andere pad is zich bekeren en zijn leven te veranderen. Het was Alma die zei dat er geen vergeving kan zijn zonder bekering. Er is geen bekering zonder lijden. Er zijn tal van mensen die een beetje spijt hebben en een of twee kleine gebeden naar hun hemelse Vader opsturen om vergeving. Maar wanneer zij een ernstige overtreding hebben begaan, is dit niet voldoende en het overtreden van de wet van kuisheid is een van de grootste zonden na moord. En moord is, voor zover wij weten, in dit leven niet te vergeven. Deze wet kan dus niet ongestraft worden overtreden. Iemand die deze zonde heeft begaan, dient onverwijld naar zijn bisschop of gemeentepresident te gaan, zijn ziel bloot te leggen en hem het hele verhaal te vertellen. Hij moet dat doen zonder enige reserves.

Bijgevolg kunnen de zonden der mensheid worden vergeven. Maar niet door ze te negeren. Men moet naar de juiste kerkelijke autoriteiten toegaan en de problemen ophelderen.

(*De Ster*, februari 1977 Amsterdam, algemene bijeenkomst, blz. 3-4.)

Ik wil u ook deelgenoot maken van iets wat mij eens overkwam in de tempel te Salt Lake. Terwijl ik de lange gang doorliep op weg naar een van de verzegelkamers om het huwelijk van een

jong stel te voltrekken, werd ik plotseling door een zuster staande gehouden. Zij verkeerde kennelijk in een staat van grote opwinding en vroeg: „Broeder Kimball, kent u mij nog? Ik was in verlegenheid gebracht. Ik had werkelijk geen flauw idee waarvandaan ik haar had moeten kennen. Het was genant, maar ik had in de loop der jaren zoveel mensen ontmoet. Tenslotte zei ik: „Zuster, het spijt me zeer, maar ik kan mij u helemaal niet meer herinneren.” In plaats van teleurstelling, kwam er een uitdrukking van grote blijdschap op haar gezicht. Zij was opgelucht en zei: „O, broeder Kimball, wat ben ik daar blij om. Samen met mijn man heb ik eens een hele nacht met u doorgebracht, terwijl u probeerde ons leven te veranderen. Wij hadden een zonde begaan en waren aan het worstelen om ons ervan te bevrijden. U heeft die hele nacht gezwoegd om mij eraf te helpen.” Zij vervolgde: „We hebben ons bekeerd en ons leven volkomen veranderd. Ik ben zo blij dat u zich mij niet herinnert, want als u, een van de apostelen, zich mij niet herinnert, zal de Heiland zich misschien mijn zonden niet meer herinneren.” Er was haar kennelijk een pak van het hart gevallen. „Dank u wel, broeder Kimball,” zei ze. Misschien zal de Heer zich die zonde inderdaad niet meer herinneren. Dat is wat de Schriften ons vertellen - als we ons volledig bekeerd hebben en ons leven totaal veranderen. (*De Ster*, februari 1977, Amsterdam, priesterschapsvergadering, 7 augustus, 1976, blz. 25.)

